

IZEJOT ĀRPUS NOMETNES

Vēl brītiņu pastāvēsim kājās.

Dārgais Dievs, mēs esam pateicīgi Tev par šo vēl vienu privilēģiju stāvēt Dieva namā un pielūgt dzīvo Dievu. Mēs esam tik pateicīgi, ka mums joprojām tiek dāvāta šī privilēģija šajā zemē. Un šobrīd mēs esam pateicīgi arī par šiem uzticīgajiem cilvēkiem, Kungs, kuri ir braukuši daudzas jūdzes, simtiem jūdžu, daudzi no viņiem. Un daži no viņiem šovakar centīsies izlauzt sev ceļu atpakaļ pa automaģistrālēm, pa automaģistrālēm. Dievs, es lūdzu, lai Tu esi ar viņiem un palīdzi viņiem. Vadi viņus, ak, Tēvs. Mēs pateicamies Tev par to nelielo lietus gāzienu, kas uz brītiņu atvēsināja mums gaisu.

2 Un, Tēvs, mēs lūdzam, lai šovakar Tu satiecies ar mums Tavā Vārdā. Jo tieši tāpēc mēs esam sapulcējušies, Kungs, lai satiktos ar Tevi Vārdā. Palīdzi mums, Kungs, lai mūsu sapulcēšanās būtu svētīga Tavai Valstībai un lai mums tiktu parādīta tāda palīdzība, lai mēs varētu palīdzēt citiem. Dāvā to visu, mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

Varat apsēsties.

3 Man šeit tikko kā bija dažas personīgas pārrunas. Un tieši pirms sanāksmes sākuma Billijs iedeva man tādu kaudzi ar tām, ka es...es teju vai nezinu, kā to visu sākt. Taču mēs lūdzam, lai...lai Dievs svētī jūs par jūsu pūliņiem, lai paliktu uz vakara kalpošanu.

4 Un tā, ja tā ir Dieva griba, nākamsvētdien no rīta man atkal būs sanāksme. Es tikko kā runāju ar draudzes ganu, un viņi tam piekrīt.

5 Un tā, kaut man būtu laiks pasveicināt visus manus labos draugus, kas atrodas šeit, taču es zinu, ka jūs gaidāt. Ir karsti. Un šoreiz es...es vienkārši atturēšos un tikai pateikšu, lūk, ko: "Lai Dievs jūs svētī."

6 Ziniet, es nezinu neko vēl īpašāku, ko kāds varētu man paprasīt, kā vienkārši pateikt: "Lai Dievs tevi svētī." Saprotat? Ja Viņš to izdarīs, tas ir viss, kas man ir vajadzīgs, tikai...tikai tas. Es domāju, ka tas ir visizcilākais teiciens valodā: "Lai Dievs tevi svētī." Un tā, un es zinu, ka Viņš to dara.

7 Un kā es pavisam nesen sacīju sievietei. Es...es centos ieiet vannā un es nevarēju noslaucīties. Es...es cenšos noslaucīties, bet tad atkal esmu slapjš. Es noslaukos, bet nevaru pat kreklu uzvilkt. Bet tur Toskānā ir nedaudz citādāk. Tur ir apmēram divas reizes karstāk nekā šeit, bet tu...tu nespīsti. Tur nav...tur gaisā nav mitruma, tāpēc tas izžūst, uzreiz, kad tu izlien ārā. Uzliksi tur ūdens kastrolī, un ūdens pazūd. Tu vienkārši nevarēsi nosvīst, jo tas vienkārši pazūd no tevis, pirms tu pagūsi...tu...tu pagūsi nosvīst. Tu svīsti, viss ir labi, bet tu to neievēro. Tāpēc šeit man gāja drausmīgi, kad es centos noslaucīties. Lūk, arī tagad es...es mirkstu.

8 Es biju tur istabā, un tur bija septiņi vai astoņi cilvēki, kuriem bija kaut kas steidzams, ar to bija jātiek galā uzreiz.

9 Lūk, kāpēc es jūs atstāju un paprasīju jūs atnākt, tas ir tāpēc, ka es...es jūtu, ka tas būs...tas būs mums lietderīgi. Es...es nebūtu to darījis, draugi. Es...es jūs pārāk cienu, lai tā rīkotos, lai sanāktu kopā tikai tāpēc, lai...lai kādu paklausītos vai izdzirdētu, ko sacīšu es, vai vēl kaut ko. Es...es tā nedarītu. Tas nebūtu pareizi. Tas neparādītu manu mīlestību pret jums – vienkārši, lūk, šādi atnākt. Un es neticu, ka jūs esat atnākuši... Kaut arī es zinu, ka jūs mīlat mani tāpat, kā es mīlu jūs. Un...un tāpēc es...es...es to zinu, jo citādāk jūs nedarītu to, ko jūs darāt. Tāpēc es jūs pārāk cienu, lai liktu jums sēdēt karstumā un pārējo tamlīdzīgo, ja vien es neuzskatītu, ka tas jums kaut kā palīdzēs.

10 Turklāt, pirms es šurp braucu, es vienmēr daru, cik vien spēju, Dieva priekšā, lai kaut ko atrastu, kaut kādu Rakstu vietu, un lūdzu Viņa vadību, tieši pirms aizbraukšanas. “Palīdzi, Kungs Dievs, kaut kādā veidā, iedod...iedod visu, ko Tu vari šiem dārgajiem cilvēkiem.”

Un es sagaidu un patiešām ticu, ka es dzīvošu kopā ar jums vienmēr. Es ticu, ka šis mums ir visīsākais brīdis, kad mēs šādi esam kopā. Mēs būsim kopā Mūžībā. Saprotat? Es patiešām tā uzskatu. Es...es...es tam ticu.

Un es gribu jums palīdzēt. Un es, ja es pateikšu kaut ko nepareizu, Debesu Tēvs zina, ka tas nav tāpēc, ka es daru to apzināti; tas ir tāpēc, ka es daru to neapzināti; es darītu to nezināšanā.

11 Tādējādi, zinot, ka jūs esat mana atbildība un esat uz manām rokām Evaņģēlija dēļ, es vienmēr gribu turēt jūs precīzi šīs Bībeles lappusēs. Un...un es...

Daudzas reizes cilvēki ir nākuši pie manis un teikuši: “Brāli Branham, ja vien tu iznāktu šeit un pateiktu 'TĀ SAKA TAS KUNGS' manam slimajam bērniņam, tad viņš izveseļotos. Iznāc tur un vienkārši pasaki: 'Viņš izveseļosies.' Neko citu man no tevis nevajag.”

12 Lūk, tas ir lojāli un jauki! Es to ļoti augsti vērtēju! Taču, saprotiet, es nevaru tā darīt, pirms sākumā Viņš nepateiks to man. Saprotat? Es varu palūgt par to bērniņu, darīt visu, ko vien varu.

Taču, jūs saprotat, kas būtu, ja es aizietu uz turieni entuziasma uzplūdā un tā pateiktu? Saprotiet, ja es pateiktu: “TĀ SAKA TAS KUNGS,” bet patiesībā tas būtu: tā saka mans entuziasms. Saprotat? Saprotat? Un tad tas var notikt, bet var arī nenotikt. Bet kas notiktu tad, ja šis cilvēks nokļūtu mana entuziasma ietekmē, bet tas nenotiktu? Pēc tam tas cilvēks varbūt nonāktu kādā...kādā situācijā starp dzīvību un nāvi, kur tad būtu viņu pārliecība? Viņi baidītos, ka varbūt tas atkal ir mans entuziasms. Saprotat?

Tāpēc, kad es to saku, es gribu būt pilnīgi pārliecināts, ka tas ir pareizi, ar visu savu saprātu. Un tad, kad Viņš uz mani runā, es varu pateikt tikai to, ko Viņš man ir parādījis. Slikts tas ir vai labs, man tas ir jāpasaka. Un reizēm nav...nav patīkami sacīt tās lietas cilvēkiem. Bet tomēr man ir pienākums pateikt cilvēkiem to ļauno, kas ar viņiem notiks, tāpat kā man ir pienākums pateikt viņiem to labo, kas viņus gaida.

13 Un galu galā mēs gribam Tā Kunga gribu. Reizēm Tā Kunga griba ir pretrunā mūsu vēlmēm. Taču tik un tā, ja mēs gribam Tā Kunga gribu, zināt to ļauno, kas notiks ar mums, ir tikpat dārgi, ja tā ir Tā Kunga griba. Vai tas būs labs vai ļauns, mēs gribam, lai piepildās Tā Kunga griba. Un es zinu, ka mēs to saprotam šādi.

14 Un tā, es...es zinu, ka parasti svētdienas vakarā brāļi šeit runā trīsdesmit minūšu – divdesmit, trīsdesmit minūšu vēstījumu. Bet es...es nezinu, vai es varēšu to izdarīt vai nē, tāpēc es...es vienkārši darīšu visu, ko varēšu.

15 Un tā, es domāju, ka uzreiz pēc šīs kalpošanas būs kristības. Es dzirdēju, ka šodien no rīta tika kristīta liela cilvēku grupa. Šeit pastāvīgi notiek kristības, visu laiku. Kalpotāji, metodisti, baptisti, prezbiterieši, Dieva draudze, luterāņi, lai kas viņi nebūtu, nāk un tiek kristīti “Kunga Jēzus Kristus” Vārdā.

Un Dieva priekšā, kad man būs jānostājas pie Tiesas zāles Barjeras, man par to būs jāatbild. Un, ja es būtu tik pārliecināts savās domās, ka esmu taisnots it visā manā dzīvē, kā es esmu par šo jautājumu, tad šai pat brīdī es būtu gatavs Aizraušanaī, jo es zinu, ka tā ir Evaņģēlija Patiesība. Saprotat? Tā ir Patiesība.

16 Nav nevienas Rakstu vietas Bībelē, kur kāds būtu kristīts kaut kā citādi kā vien Jēzus Kristus Vārdā. Rīkojums kristīt “Tēva, Dēla un Svētā Gara” ir tikai... “Tāpēc ejiet un māciet visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā.” Nevis...nevis piesaucot pār tiem šos titulus; bet

kristot viņus Tēva, Dēla, Svētā Gara *Vārdā*, un tas ir “Kungs Jēzus Kristus”.

17 Ikviens Bībelē bija kristīts Jēzus Kristus Vārdā. Un Bībele saka, ka: “Ikviens, kas atņems no Tā kaut vienu Vārdu vai pieliks Tam kaut vienu vārdu, jebkādā veidā, bēdas viņiem.” Tāpēc man ir pietiekami par ko bažīties, kur nu vēl pielikt kaut ko vai atņemt To no Rakstiem.

Tā dēļ man bieži ir bijušas nepatīkšanas, taču es stāvu uz tā. Viņš ir mana aizsardzība. Tā dēļ es esmu atstājis daudzus draugus. Viņi ir nošķīrušies no manis tā dēļ. Taču, kamēr vien man ir šis te Draugs, Kungs Jēzus! Un Viņš ir Vārds. Nav svarīgi, ka šī taka nav līdzena, ceļš ir grūts, Viņš gāja pa to pašu ceļu. “Un, ja mājas Saimnieks tika saukts par 'Belcebulu', tad cik daudz sliktāk tiks saukāti Viņa mācekļi?”

18 Un tā, lai Tas Kungs ir ar jums visiem un svētī jūs visu šo nedēļu, un dāvā jums to vislabāko, ko vien es varu lūgt Dievam jums dāvēt, tāda ir mana lūgšana.

Tagad mēs izlasīsim no šī dārgā Vārda.

19 Un...un tā, atcerieties, vēlreiz, trešdienas vakarā... Vai ir kāds lūgšanu dievkalpojums pa nedēļas vidu vai kaut kas tamlīdzīgs? [Brālis Nevils saka: *Otrdien, mājas lūgšanu sanāksme, pirmsdien un otrdien vakarā.*]-Tulk.] Pirmsdien un otrdien vakarā būs mājas lūgšanu sanāksmes. Es domāju, ka cilvēki to zina.

20 Vai brālis Džuniors Džeksons ir šeit? Es... Brālis Džeksons, es ne... [Brālis Nevils saka: “Jā, lūk, šeit.”]-Tulk.] Viņš ir šeit, brālis Džeksons. Labi. Es...es... Vēl viens brālis Džeksons, lūk, es...

Bet brālis Dons Radels, vai viņš šodien ir šeit? Brālis Dons, lūk, šeit.

Un daudzi citi brāļi, es šeit redzu brāļus no Arkanzasas un Luizinānas, un...un no citām vietām no visas valsts.

21 Un šovakar šeit atrodas arī daži mani padzīvojušie brāļi. Šeit pa labi no manis sēž brālis Tomass Kids, kuram pēc dažām dienām būs astoņdesmit četri gadi. Bet apmēram pirms trim vai četriem gadiem viņam bija operācija prostatas dēļ, un viņš mira no vēža. Ārsts tikko kā bija nolīcis malā nomiršanai. Bet es teju vai sabeidzu savu veco mašīnu, traukdamies pie viņa uz Ohaio. Un Kungs Jēzus pilnīgi un galīgi viņu dziedināja. Un šovakar, lūk, šeit atrodas viņš un viņa pavadone. Un daudzi no jums viņus pazīst; varbūt daži arī nepazīst. Taču, lūk, kur ir vīrietis un sieviete, kuri sludināja Evanģēliju vēl pirms manas piedzimšanas. Aizdomājieties par to, bet es esmu vecs vīrs. Saprotat? Lūk, un es skatos uz viņiem, bet viņi joprojām ir ierindā, tas mani uzmundrina.

Mēs visi pazīstam brāli Billiju Dauhu, kurš sēž šeit stūrī.

22 Un, ak, kā mēs pateicamies par visām lielajām Dieva svētībām! Lai tas ir ar jums tik ilgi, līdz noskanēs tā pēdējā bazūne un, jūs zināt, “mēs kopā tiksīm aizrauti, lai satiktos ar To Kungu gaisā”. Aizdomājieties par to! Nozuduši cilvēki, viņi jūs vairs nevarēs ieraudzīt, bet jūs savāksieties kopā ar pārējo grupas daļu.

“Tie, kas līdz Kunga atnākšanai paliks dzīvi, nebūs priekšā jeb netraucēs,” to tas nozīmē, “tos, kas aizmiguši,” nevis miruši. Nē, kristieši nemirst. Viņi vienkārši nedaudz atpūšas, saprotiet. Tas arī viss. Ak vai! “Un atskanēs Dieva bazūne; un mirušie Kristū augšāmcelsies pirmie,” parādīsies daudziem. Un te pēkšņi tā notiks, ka tu stāvēsi un paskatīsies, un, lūk, stāv brālis, un tu zināsi, ka vairs nav ilgi. Pēc dažām minūtēm “mēs tiksīm izmainīti, piepeši, acumirkļi. Un būsīm kopā ar viņiem, pazudīsim no zemes, aizrauti, lai satiktos ar To Kungu padebešos.”

23 Un, tikai iedomājieties, ņemot vērā to visu, ko mēs esam redzējuši Rakstos, un precīzos, skaidros apstiprinājumus tai stundai, kurā mēs dzīvojam, tas var notikt, pirms beigsies šis dievkalpojums, vienkārši aizdomājieties par to, šovakar.

Tātad, šādi mēs tuvojamies Viņa Vārdam, kamēr mēs atveram vēstuli Ebrejiem 13. nodaļu, un mēs izlasīsim no 10. līdz 14. pantam. No Ebrejiem 10. un...jeb, jeb atvainojiet. Ebrejiem 13:10 līdz 14.

24 Un tā, kā es jau sacīju, mēs, kad mēs solam būt uzticīgi mūsu karogam, kas ir brīnišķīgi, es... Mēs vienmēr pieceļamies kājās, kad mēs solam uzticību. Un visi pārējie svarīgie notikumi, mēs...mēs pieceļamies cieņā pret to vai arī salutējam un tā tālāk, mūsu valstij. Bet, kad tiek atskaņots *Ar zvaigznēm nokaisītais karogs* [ASV himna–Tulk.], mēs stāvam miera stājā.

25 Un kā kristiešu kareivji nostāsimies miera stājā, kad lasīsim Dieva Vārdu. Uzmanīgi ieklausieties Vārda lasījumā. Lūk, kāpēc man patīk To lasīt; mani vārdi var pievilt, bet Viņējie nepievils. Tāpēc, ja es izlasīšu tikai Viņa Vārdu, jūs būsiet svētīti. 10. pants no vēstules Ebrejiem 13. nodaļas.

Mums ir altāris, no kā ēst nav brīv tiem, kas kalpo teltij.

Jo kuru kustoņu asinis augstais priesteris par grēkiem ienes svētnīcā, to miesas tiek sadedzinātas ārpus nometnes.

Tāpēc arī Jēzus, lai ar Savām asinīm tautu darītu svētu, ir cietis ārpus vārtiem.

Tāpēc iziesim pie Viņa ārpus nometnes, Viņa negodu nesdami!

Jo mums šeit nav paliekamas pilsētas, bet mēs meklējam nākamo.

26 Kungs Dievs, Kurš esi atbildīgs par šo Vārdu un atbildīgs par tām rūpēm par To cauri visiem tiem gadsimtiem, lai parūpētos, ka Tas ir nonācis līdz mums tīrs. Tas ir šķīsts, nevainīgs Dieva Vārds. Šajā brīdī mēs to ļoti lolojam mūsu sirdīs. Lauz šo tekstu, Kungs, mums kontekstam šovakar; lai mēs, cilvēka bērni, varētu saprast Dieva aicinājumu. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

27 Mana tēma šim vakaram: *Izejot ārpus nometnes*. Tā ir diezgan neliela tēma, nedaudz dīvaina, taču, jūs zināt, parasti mēs atrodam Dievu dīvainās lietās. Pasaule kļūst tik ļoti vērsta uz ierastām lietām, ka viss, kas atšķiras no ierastā standarta, kļūst dīvains.

Kā es šeit pirms dažām dienām sludināju, šeit dievnamā, par tēmu *Dīvainis*. Un fermeris ir dīvainis biznesmenim; biznesmenis ir dīvainis fermerim. Kristietis ir dīvainis ticī...neticīgajam, un tā tālāk. Kāda acīs tu noteikti būsi muļķis. Tāpēc jebkas neparasts, tas padara tevi par tādu kā muļķi attiecībā pret ierasto.

28 Un tādējādi Dieva ļaudis un Viņa praviešus, un Viņa...Viņa vēstnešus visos laikos, kuri nesa Viņa Vēstījumu no Vārda, tie ārējie ir uzskatījuši par muļķiem.

29 Noa bija muļķis tās intelektuālās pasaules acīs, kurai viņš sludināja. Noa... Pavisam noteikti bija muļķis faraona acīs; viņš jau stāvēja ar vienu kāju uz troņa, bet tad to atstāja kaut kāda dubļu maisītāju bara dēļ, kā uzskatīja viņi. Un Jēzus bija muļķis cilvēku acīs. Un tie visi pārējie, kas strādāja un dzīvoja Dievam, ir uzskatīti par muļķiem. Viņiem bija jāiziet ārpus tās nometnes, kas viņiem bija.

30 Es vairāk un vairāk ticu, ka cilvēki neaiziet līdz Kristum.

Lūk, es esmu šeit, lai censtos palīdzēt, kā vien varēšu, un izskaidrot savus apgalvojumus tik skaidri, kā vien mācēšu. Bet jūs, lūdzu, esiet pacietīgi ar mani.

31 Kad es skatos un sludinu pa visu valsti, un vēroju cilvēkus, es...es esmu pilnībā pārliecināts, ka cilvēki neaiziet līdz Kristum. Un es uzskatu, ka šo kavēkli viņiem ceļā ir nometis ienaidnieks.

Lūk, kāpēc es tā uzskatu – viņiem netiek norādīts uz Viņu. Viņiem ir norādījuši vai nu uz kaut kādu dogmu, vai uz ticības mācību, vai grupējumu, vai uz kādu pārdzīvojumu, vai uz kādu sajūtu, vai uz vēl kaut ko tamlīdzīgu, tā vietā, lai norādītu uz Kristu, Vārdu.

Lūk, kāpēc es domāju, ka cilvēki balsta savu Mūžīgo galamērķi uz kaut kādu dogmu vai uz kaut kādu sajūtu. Līdzīgi kā daži saka: “Es deju Garā. Es...es runāju mēlēs. Es...es...es sajutu, kā pār mani pārgāja uguns.” Bet vai jūs zināt, ka velns to visu var atdarināt?

32 Ir tikai viena lieta, ko viņš nespēs atdarināt, tas ir Vārds. Tajā diskusijā starp Jēzu un viņu Jēzus katru reizi viņu sakāva. “Ir rakstīts,” Vārds!

Un es ticu, ka šodien, lūk, kāds ir iemesls – cilvēki neatnāk pie Kristus, jo viņiem ir norādīts virziens uz, daudziem no viņiem, uz kādu konfesiju. “Nāc, pievienojies mūsu draudzei.” Vai arī: “Lasi mūsu katehismu,” vai, “tici mūsu mācībai,” vai...vai arī kaut kāda veida sistēmai. Viņiem tiek parādīts nepareizs virziens. Un viņu rīcība un tā dzīve, kuru viņi dzīvo bez Kristus, tas pierādās viņu pašu dzīvē, tieši tas to apstiprina.

33 Piemēram. Es negribu aizskart neviena jūtas. Taču krustām šķērsām viscaur valstī es esmu nosodījis sievietes par apgrieztiem matiem. Tā ir Bībele. Es esmu nosodījis sievietes par šortu nēsāšanu, kosmētikas lietošanu. Un ar katru gadu kļūst sliktāk. Tas parāda, ka kaut kur ir kāds cits pirksts, kas norāda viņiem uz kādu citu ceļu. Un viņi netiek līdz Kristum.

34 Un viņi saka: “Mēs piederam draudzei. Mūsu draudze ne...” Nav nekādas nozīmes, kā tic jūsu draudze.

Dievs pateica: “Tas ir nepareizi.” Un, ja viņi patiešām būtu tikuši līdz Kristum, viņi to pārtrauktu. Un ne tas vien, bet vīrietis ieņemtu savu pozīciju, ja viņš tiktu līdz Kristum, un būtu pret to. Vīri neļautu savām sievietēm tā rīkoties. Īstens vīrietis negrib, lai viņa sieva rīkojas tādā veidā.

35 Viens jauns cilvēks šeit pilsētā reiz teju vai nogalināja divus puisus. Viņi bija kaut kādā benzīntankā. Jūs, kas dzīvojat Džefersonvilā, redzējāt to avīzē. Bet tā jaunā meitenīte ieskrēja benzīntankā, teju vai kaila, gandrīz plika, bet tie divi jaunie cilvēki, kas tur sēdēja, izteica piezīmi. Bet tas pavadonis teju vai nogalināja tos divus puisus; un tika par to apcietināts un stājās tiesas priekšā. Un tiesnesis viņam pajautāja: “Kāpēc tu...viņa bija šādi apģērbta?”

Viņš sacīja: “Es uzskatu, ka viņa izskatās pievilcīga.”

36 Lūk, kaut kas ar to vīru nav kārtībā. Mani neinteresē, vai viņš ir... Kaut arī viņš ir grēcinieks, kaut kas ar viņu nav kārtībā. Viņa mīlestība uz to sievieti nevar būt īsta – izlikt viņu kā ēsmu suņiem tādā veidā. Tur kaut kas nav kārtībā. Vai cilvēks vispār ir nonācis līdz tai izpratnei, ka var noteikt, kas ir pareizi un nepareizi?

37 Vai esat redzējuši tos jaunos peldkostīmus, kurus viņi ir izlaiduši? Vai zināt par manu paredzējumu pirms trīsdesmit trīs gadiem, ka sievietes galu galā aizies līdz vīģes lapiņām? Un, lūk, tagad ir parādījušās tādas, kas uzģērbj vīģes lapiņas, caurspīdīgus svārkus. Dieva Vārds nekad neklūdās. Saprotat? Un tam bija jānotiek tieši pirms pēdējā laika, atkal jāatgriežas pie vīģes lapiņas. Es lasīju to žurnālā *Life*. Tas bija pateikts pirms trīsdesmit trīs gadiem, pirms sievietes atkrita. Bija pateikts, ka viņas nonāks līdz kam tādām šajā dienā, un te nu tas ir. Ka viņas ģērbsies kā vīrieši, un kā viņas... Sievietes netikumība šajā valstī pasliktināsies.

38 Viszemāk kritusī no visām pasaules valstīm ir šī Amerika. Tā ir visneķītrākā no visa tā bara. Tā saka statistika. Laulību un šķiršanās procents šajā valstī ir lielāks, nekā jebkurā citā vietā pasaulē, un citas tautas to ņem par piemēru. Parasti mēs ņemām piemēru no Francijas, tās tautas netikumību un netīrību, bet tagad savas drēbes viņi saņem no mums. Mēs esam aizgājuši tālāk par viņiem.

39 Es zinu, ka ir kāds iemesls, ka cilvēki netiek līdz Kristus. Ja viņi būtu tikuši, viņi šādi nerīkotos.

Jēzus cieta ārpus vārtiem, lai ar Savām Asinīm Viņš varētu darīt svētus Savus ļaudis. Vārds *Svēttapšana* ir cēlies no grieķu vārda, salikteņa, kas nozīmē "attīrīts un atlikts malā kalpošanai". Un, kad Dievs attīra Savus ļaudis ar Jēzus Asinīm, Viņš attīra viņus no šīs pasaules neķītrības un atliek malā kalpošanai.

Tāpēc arī Jēzus, lai ar Savām asinīm tautu darītu svētu, ir cietis ārpus vārtiem.

40 Pat Pilnā Evaņģēlija ļaudis ir atgriezušies tajā iebrauktajā sliedē, no kuras viņi iznāca. Kāda bija Vasarsvētku draudze pirms četrdesmit vai piecdesmit gadiem? Viņi lādēja un lamāja, un smējās par tām draudzēm, no kurām viņi iznāca, par tām konfesijām. Ko viņi izdarīja? "Tieši kā suns pie saviem vēmekļiem un cūka uz saviem dubļiem." Viņi atgriezās tieši uz to vietu, no kuras viņi bija atcirsti, un tagad viņu draudzes ir tikpat netīras kā tās visas pārējās.

41 Tas bija kaut kas, kā es sacīju šorīt. Tādi jau cilvēki ir, kā sacīja Pēteris svētā Jāņa...svētā Mateja 17:4 līdz 8, kur viņš sacīja: "Šeit mums ir labi. Uzcelsim trīs teltis."

42 Taču Gars pavēlēja viņiem to nedarīt. Sacīja: "Tas ir Mans iemīļotais Dēls; Viņu klausiet," bet Viņš ir Vārds. Lūk, uz Ko mēs skatāmies, uz Vārdu, nevis uz mūsu entuziasmu vai kaut ko citu. "Viņš ir Mans Vārds; Viņu klausiet!" Un ko viņi ieraudzīja pēc tam, kad šī Balss bija uz viņiem runājusi? Tur vairs nebija Mozus un Ēlijas; tur nebija arī nekādas ticības mācības; nebija palicis nekas, izņemot vienīgi Jēzu, bet Viņš ir Vārds. Tas bija viss, ko viņi ieraudzīja.

Un tā: "Izejot ārpus nometnes."

43 Mēs ieraugām, ka viņu nometnē, kur notika šis zīmīgais notikums, uz Pārveidošanas Kalna, jeb, kā vēlāk to nosauca Pēteris, uz "svētā kalna", kur Viņš satikās ar viņiem. Lūk, es neticu, ka apustulis domāja, ka tas kalns bija svēts; viņš domāja, ka uz tā kalna bija svētais Dievs.

Tā nav svētā draudze, tie nav svētie cilvēki. Tas ir Svētais Gars cilvēkos. Svētais Gars ir svēts. Viņš ir jūsu Vadītājs un jūsu Līderis.

44 Un mēs ieraugām, ka tajā nelielajā nometnē tur augšā uz Pārveidošanas kalna, kad viņiem tika pavēlēts klausīties, vienīgais, ko viņiem bija pavēlēts darīt, bija klausīties Vārdu. Tā vienīgā lieta, ko viņi ieraudzīja, nebija kāda ticības mācība. Viņi ieraudzīja tikai un vienīgi Jēzu, bet Viņš ir Vārds, kļuvis par miesu.

Cik tas ir brīnišķīgi, attiecībā uz to nometni, kas bija Ēdenes dārzā. Kad Dievs nostiprināja Savu Draudzi Ēdenes dārzā, Savus ļaudis, viņiem bija tikai viens mūris, aiz kura patverties; tas bija Vārds. Viņiem bija viens vairogs, vienas bruņas, viena lieta, tāpēc ka Dievs zināja, kas tieši sakaus velnu, un tas ir Vārds.

45 Tieši to pašu izdarīja Jēzus. "Tas ir Vārds; ir rakstīts." Bet sātans centās To nosegt, necitēt To; nosegt To Viņam. Bet Jēzus sacīja: "Bet arī tā ir rakstīts." Lūk, mums ir jāturas pie tā Vārda!

46 Un šajā nelielajā nometnē, kas viņiem tur bija, kur bija Pēteris, Jēkabs un Jānis; un Jēzus, Mozus un Ēlija. Un savā nometnē viņi ieraudzīja Debesu karapulku ēnas jeb Gaismas Stabu, kas atradās tajā mākonī, kas pārmainīja Kungu Jēzu. Un, kad viņi jau bija gatavi uztaisīt konfesiju, vienu likumam, otru praviešiem un tā tālāk, tā Balss pateica: "Tas ir Mans mīļotais Dēls; Viņu klausiet." Toreiz šis viņiem dotais rīkojums bija tieši tāds pats, kāds tas bija Ēdenē: "Turieties pie Vārda!" Lūk, kāda ir Dieva nometne Viņa ļaudīm.

47 Šķiet, ka šodien ir tā diena, kad cilvēki iziet ārpus nometnes. It visā viņi iziet ārpusē.

48 Ziniet, man nesen pateica, ka tagad ir tāda reaktīvā lidmašīna, kas var...taisa visas tās skaņas, kuras mēs šeit dzirdam, kuras dēļ rīb logi. Tas notiek tad, kad tā lidmašīna tik ļoti ieskrienas, ka apsteidz pati savu skaņu, to sauc par skaņas barjeru. Un, kad tā apsteidz savu skaņas barjeru, tās iespējas ir teju vai neierobežotas.

Un es domāju, lūk, no kurienes mēs varam iegūt pamācību. Kad mēs izejam ārpus mūsu pašu skaņas barjeras, ieejam Dieva Vārdā, tad Dieva iespējas ir neierobežotas kaut ko izdarīt ar cilvēku, kas grib iziet ārpus nometnes, tas ir, ārpus cilvēciskās nometnes. Lūk, mēs to redzam, izejot ārpus nometnes, izejot ārpus tās.

49 Es redzu, ka arī sātans izved savus ļaudis ārpus saprāta nometnes, ārpus veselā saprāta nometnes. Sātans ved savus ļaudis pa citu ceļu, ārpus nometnes; Dievs izved savus ļaudis ārpusē pa šo otru ceļu. Un sātans ir izvedis viņus ārpus vispārīgās pieklājības nometnes. Kad tas nonāk tik tālu, ka cilvēki...un var rīkoties un darīt, un palikt nesodīti par to, ko ir izdarījuši morāles ziņā. Un es nekādi nevaru to saprast, kā vīrietis var kaut kur izlikt savu sievu, kura ir šādi apģērbta, bet pēc tam ieplaukāt kādu par to, ka viņa sievu ir apvainojuši. Tas ir ārpus veselā saprāta robežām. Viņam tas būtu jāsaprot. Ārpus vispārīgās pieklājības robežām! Kur tad ir galapunkts?

50 Manu gadu vīrieti vai sievieti, lūk, ko es gribu jums pajautāt. Kā būtu, ja mana māte vai jūsu māte pirms aptuveni piecdesmit gadiem izietu uz ielas, uzvilksu sev tos šortus vai bikini, vai kā nu tie saucas? Likums viņas uzreiz savāktu un ielīktu psihiatriskajā slimnīcā. Sieviete izgāja uz ielas, neuzvilkdama savas virsdrēbes, viņai būtu jāatrodas trakonamā, jo viņai kaut kas nav kārtībā ar galvu. Un ja jau toreiz izdarīt kaut ko tādu skaitījās nenormāli, tad, protams, tā ir pazīme, ka kāds ir sajucis prātā. Tas joprojām ir psihisks trūkums, kas ir ārpus saprātīgā; izvirtība!

51 Un, kad cilvēks var smēķēt cigaretes, bet ārsti pierāda viņam, ka tā dēļ katru gadu nomirst tūkstoši, bet tik un tā turpina kūpināt cigaretes, šķiet, ka tam cilvēkam kaut kas nav kārtībā ar galvu.

Bet, kad cilvēks ir psihiska šoka stāvoklī, un viņš nevar...nevar apjēgt, ko viņš dara, viņš meklēs visus iespējamus ārstus, kādi vien ir valstī, lai noskaidrotu, kas ar viņu nav kārtībā. Taču tai pat laikā sēdēs bārā vai mašīnā un piedziersies līdz pilnīgam neprātam; tērē savu naudu, lai sevi tajā ieģrūstu. Un, ja viņam tas pats notiks bez dzeršanas, tad viņš iztērēs visu līdz pēdējam ārsta kabinetā, cenšoties noskaidrot, kas ar viņu nav kārtībā. Tas ir kaut kas pilnīgi bezjēdzīgs.

52 Ja virs pilsētas lidotu vistu vanags, bet es paņemtu savu šauteni un izietu savā pagalmā un to vanagu nošautu, tad pēc desmit minūtēm es būtu cietumā. Mani arestētu "Par nekārtīgu uzvedību; šaujamo lietošanu pilsētā; ka apdraudēju ar ieroci cilvēku dzīvības, izšaujot gaisā uz vanagu." Viņi sacītu, ka es būtu varējis kādu nogalināt. "Viņu ir jāaizvāc."

Bet vēlāk viņi pārdos kādam cilvēkam tik daudz alkohola, lai to piedzirdītu un iestumtu viņu mašīnā, kā dēļ var aiziet bojā vesela ģimene. Un kad viņu noķertu, viņš samaksātu piecus dolārus soda naudā. Slepka ar iepriekšējo nodomu! Kas ir noticis ar šo pasauli? Kaut kur kaut kas nav kārtībā.

53 Un tā, "izejot ārpus nometnes", ārpus pieklājības, ārpus saprāta.

Ievērojiet, mūsu politiķi šodien neko nerunās par Bībeles lasīšanu skolās. Viņi ir nobijušies. Viņi nezina, kādā virzienā pūš vējš. Viņi nezina, vai viņi zaudēs balsis vai nē. Mums ir vajadzīgs vēl viens Ābrahāms Linkolns. Mums ir vajadzīgs vēl viens Džons Kincī Ādams. Mums ir vajadzīgs kāds, kurš piecelsies, neskatoties uz to, no kurienes pūš vējš, un pateiks savas patiesās pārlicības.

54 Šodien sludinātājs no kādas konfesijas, kaut arī tu parādīsi viņam Vārdā Patiesību, viņš nezina, kā rīkoties. Viņš baidās pazaudēt savu pusdienu talonu. Mums ir vajadzīgi tādi vīrieši un sievietes, kas ir stipri Evaņģēlijā, tādi, kas piecelsies un pateiks savu pārlicību, norādīs, kas ir pareizi un kas ir nepareizi, vai taisnība ir Dieva Vārdam, vai arī taisnība ir konfesijai.

55 Jēzus sacīja: “Ikviens cilvēka vārds ir meli, bet Mans ir Patiesība. Debesis un zeme zudīs, bet Mani Vārdi nekad nezudīs.”

56 Tāpēc, redziet, viņi iziet ārpus Dieva Vārda nometnes, lai atrastu sev atbildi. Mēs...viņš bija...pārliecināja viņus iziet no Dieva Vārda nometnes, tāpat kā viņš izdarīja ar Ievu Ēdenes dārzā, sātans to pašu ir izdarījis šodien. Labi. Mēs to redzam. Cilvēki ir pārliecināti par savām dogmām un ticības mācībām, atrodas ārpus nometnes savā dogmu un ticības mācību nometnē. Viņiem arī ir nometne, bet tas atved viņus uz viņa nometni. Viņa nometne ir izglītības, teoloģijas, darbu, doktora grādu, izglītojošā, individualitātes, visa tā pārējā nometne, kas ir pretrunā Dieva Vārda nometnei. Dievam ir nometne Saviem ļaudīm. Konfesijai ir sava nometne.

57 Pirms trīs tūkstošiem gadu cilvēks varēja satikties ar Dievu gandrīz jebkur. Satikt Dievu cilvēkam bija kaut kas ikdienišķs. Bet kāpēc viņi nesatiek Viņu šodien? Tagad taču ir vairāk cilvēku, tūkstošu tūkstošu un miljonu vairāk cilvēku, nekā tas bija pirms trīs tūkstošiem gadu, bet tomēr Dievs ir kaut kas antīks, par kuru reiz runāja, kaut kāda sena vēsture. Viņi nesatiekas ar Dievu personīgi, kā tas bija pirms daudziem gadiem, kā es sacīju, pirms trīs tūkstošiem, apmēram pirms trīs tūkstošiem gadu. Viņi nesatiekas. Cilvēkam satikties ar Dievu vairs nav ikdienišķi. Ja cilvēks par to runā, viņš tiek uzskatīts par prātā jukušu, par tādu, kas ir zaudējis prātu. Viņiem tas ir tik neparasti!

58 Ābrahāma gadījumā viņa nometnē, nu, tas bija teju vai ikdienišķs notikums, ka Ābrahāms satikās ar Dievu. Viņš runāja ar Viņu. Ne tas vien, bet, kad viņi devās uz Gerāru, lai tur padzīvotu; tur mēs ieraugām, ka Dievs bija Abimeleha, filistieša, nometnē. Tas bija kaut kas ļoti ierasts. Viņi dzīvoja Viņa Klātbūtnes nometnē.

Šodien viņi dzīvo paši savā nometnē, un viņiem nav nekādu darīšanu ar Dieva nometni. Viņi negrib ar to neko kopēju, jo pasaules acīs tas ir fanātisms. Viņiem tas ir fanātisms. Taču atcerieties, kad Dievs izveidoja cilvēkiem pirmo nometni, Viņš nostiprināja viņus ar Savu Vārdu. Tā Viņš dara vienmēr. Taču šodien viņu nometnēs viņi to nedara. Tieši tāpēc par Dievu tik daudz nedzirdēsiet. Lūk, es ticu, ka...ka tā nometne...

59 Kā Mozus, kā Viņš satika Mozu tuksnesī. Mozum bija nometne tur, kur viņš ganīja sava sievastēva Jetrus aitas, dziļi tuksnesī. Un reiz šis astoņdesmitgadīgais gans, viņš ieraudzīja Gaismu, Uguns Stabu krūmā, tas dega. Un viņš satika Dievu; cilvēks, kas bēga no Dieva.

Nākošajā dienā... Reizēm, kad esi saticies ar Dievu, tu rīkojies neparasti. Mozus nākošajā dienā bija ļoti neparasts. Viņš uzsēdināja savu sievu ar bērniņu klēpī jāšus uz mūļa; viņa bārda nokarājās, ar līku nūju rokās devās uz Ēģipti, lai uzvarētu to valsti. Tas bija patiešām smieklīgs skats!

“Uz kurieni tu ej, Mozu?” “Es eju uz Ēģipti.” “Kāpēc?”

60 “Lai to uzvarētu!” Viņš bija saticis Dievu. Viena cilvēka iebrukums. Tas izskatījās ārkārtīgi dīvaini. Taču lieta tāda, ka viņš to izdarīja, jo viņš bija saticis Dievu. Tieši tāpat, kā viens cilvēks dotos iekarot Krieviju; nekas cits nav vajadzīgs, viens cilvēks, kas ir Dieva gribā. Mozus bija Dieva gribā. Un viņam rokā bija līka nūja, nevis zobens; nūja. Dievs dara savādas lietas.

61 Taču atcerieties, lai to izdarītu, Mozum bija jāiziet no tās nometnes, kurā viņš bija dzīvojis, jo tur viņam reiz bija vesela armija, bet viņš nebija varējis to izdarīt. Viņš nevarēja to izdarīt ar visām Ēģiptes armijām. Taču viendien Dievs ielūdza viņu uz Savu nometni.

Tas sacīja: “Kas Tu esi?”

62 Viņš sacīja: “ES ESMU, KAS ES ESMU.” Nevis: “Es biju vai būšu.” Tagadne: “ES ESMU! Es esmu Ābrahāma, Īzaka un Jēkaba Dievs. Es esmu dzirdējis ļaužu brēkšanu un Es atceros Savu

apsolījumu, un šis ir tas laiks, kad tam ir jāpiepildās. Es sūtu tevi uz turieni, Mozu, ar to nūju, kas tev ir rokā.”

63 Kas tas bija? Viņš, nu, cilvēki nodomāja, ka viņš ir sajucis prātā. Bet ko viņš bija izdarījis? Izgājis no savas nometnes. Faraons četrdesmit gadus izglītoja viņu skolas nometnē, bet viņš izgāzās. Un Dievam bija vajadzīgi nākamie četrdesmit gadi, lai dabūtu to visu no viņa ārā. Visu viņa izglītību un visu viņa teoloģiju, kuru viņam bija iemācījuši, bija vajadzīgi četrdesmit gadi, lai to no viņa aizvāktu. Bet pēc tam Dievs četrdesmit gadus viņu lietoja.

64 Dievam ir pamatīgi jāpastrādā, lai sagatavotu Savu cilvēku. Taču, saprotiet, Viņš nekad nebūtu varējis panākt, lai Mozus...paņem rokā Mozu, kamēr Mozus neizgāja no savējās, cilvēka taisītās nometnes, no militārajiem jautājuma risinājumiem un dabiskajiem jautājuma risinājumiem uz pārdabiskajiem jautājuma risinājumiem. Tad, kad viņš ienāca tajā nometnē, Dievs varēja viņu lietot.

65 Un tā, mēs redzam, ka tajā tuksnesī... Mēs ievērojam: kad viņi pieņēma un ieņēma savu pozīciju, un izgāja no Ēģiptes un iegāja Dieva nometnē; izgāja no priesteru un pārējo nometnes, sacīdami: “Pārdodiet sevi verdzībā uz visu laiku.” Kad Mozus, pravietis, atnāca un apliecināja, ka Dieva Vārdam teju teju bija jāpiepildās, ka Dievs, Kurš deva apsolījumu, atrodas tur, lai atbrīvotu tautu, viņi pārgāja no tās nometnes, kurā atradās, uz Dieva apsoltā Vārda konkrētajai stundai nometni. Viņi noticēja tam pravietim, jo apstiprinājuma zīme pierādīja, ka tas neapšaubāmi bija Dieva Vārds. Un tas, ko viņš darīja, pierādīja, ka tas bija pareizi, un viņam visur sekoja Uguns Stabs, pierādot, ka tas bija Dieva Vārds.

66 Lūk, tajā nometnē bija apbrīnojamas izpausmes, zīmes un brīnumi, tajā nometnē.

Tie izveda viņus tuksnesī. Viņi atstāja savu dabisko nometni. Viņi atstāja dubļu nometni. Viņi atstāja nometni, kas bija veidota no salmiem un ķieģeļiem, lai dzīvotu teltīs tuksnesī, kur nebija nekādu graudu, nekā. Reizēm Dievs prasa mums izdarīt lietas, kas mūsu prātam ir muļķīgas. **Un, ja kādreiz jums izdosies iziet no jūsu personīgās saprašanas nometnes, tieši tur jūs atradīsiet Dievu.**

67 Pievērsiet uzmanību: kad viņi iznāca tuksnesī, tur bija brīnumi, zīmes, kad viņi ienāca tajā nometnē. Lūk, atcerieties, viņi atstāja Ēģiptes nometni un iegāja tuksnesī līdz ar Dieva nometni. No kurienes tu zini, ka tas bija tā? Dievs pateica: “Tava tauta būs piedzīvotāji četrdesmit gadus, bet Es izvedīšu viņus ar stipru roku un Es iedošu viņiem šo te zemi.” Un viņi bija ceļā ar apstiprināto Gaismu, apstiprināto pravieti, ar zīmēm, brīnumiem, jo Dievs bija tajā nometnē, viņi virzījās uz priekšu. Viņiem bija Uguns Stabs. Viņiem bija pravietis. Viņiem bija manna. Viņiem bija dzīvi ūdeņi. Āmen! Viņi bija nomainījuši, nomainījuši nometnes atrašanās vietu. Viņiem tas bija jāizdara. Viņi nevarēja to visu ieraudzīt Ēģiptē. Viņiem bija jānomaina nometnes atrašanās vieta, lai ieraudzītu pārdabisko.

68 Tāpat arī šīs dienas cilvēkiem ir jānomaina un jāiziet no šo konfesiju nometnes, kas saka: “Brīnumu laiks ir beidzies. Nav nekādas kristības ar Svēto Garu. Un visi tie Raksti ir nepareizi; tas ir citam periodam.” Jums būs jānomaina jūsu nometnes atrašanās vieta, jāiziet ārpus tās nometnes, uz turieni, kur viss ir iespējams.

69 Tas viss apstiprināja Viņa Klātbūtni nometnē. Lūk, tāpat pievērsiet uzmanību, viņiem...pēc Mozus nāves viņi bija uztaisījuši cilvēcisku nometni no tradīcijām un ticības mācībām. Bet Dievs darbojās ar cilvēkiem daudzus gadus. Dievs vairs nav Savā nometnē, viņu nometnē, jo viņi uztaisīja sev nometni, paštaisītu nometni.

70 Atcerieties, kad viņi tika izsaukti no Ēģiptes, Dievs sagādāja viņiem pravieti, sagādāja viņiem upurjēru, sagādāja viņiem visu, kas tiem bija vajadzīgs; vārdu, zīmi, brīnumu, pravieti, lai viņus vestu, izpirkšanu, lai par viņiem parūpētos, Uguns Stabu, lai viņus vestu. Un, kad viņi

nokļuva tur tuksnesī, viņi joprojām nebija apmierināti. Viņi sagribēja kaut ko, ko viņi varētu izdarīt paši. Žēlastība bija to sagādājusi; tagad viņi gribēja kaut ko darīt paši, lai uztaisītu sev kādu organizāciju un strīdētos, un cīnītos, un vārītos, kurš būs augstais priesteris un kurš būs *šis, tas vai šitas*. Viendien Dievs sacīja: “Možu, nošķiries no viņiem,” un Viņš tos vienkārši aprija Koras dumpī.

71 Lūk, ievērojiet, visas tās zīmes un brīnumi apstiprināja Viņa Klātbūtni.

Tad viņš uztaisīja...cilvēks pats uztaisīja nometni, tradīcijas un ticības mācības nometni, nevis Dieva Vārda nometni. Viņu pašu nometni! Viņam bija viņi jāatstāj, jo Viņš ir Vārds. Viņš nevar palikt tur, kur cilvēki ir apmācīti ārpus Viņa Vārda. Dievs nevar palikt tajā nometnē. Viņš nevar. Viņš nekad nav palicis. Viņam ir jāpaliek tieši tur, kur ir Viņa Vārds.

72 Kad Viņam bija jāatstāj visu to ļaužu pūļu nometne, kurus Viņš bija izvedis no Ēģiptes, tad Viņš mājāja tikai starp Saviem praviešiem, pie kuriem nāca Viņa Vārds. Vārds nāca pie pravieša, lai apstiprinātu konkrēto laiku. Viņš mājāja starp praviešiem un atklājās praviešiem. Kā gan viņi lādēja, cilvēki, un lādēja to visu. Bet Dievs mācīja viņiem Savus baušļus un to, kā dzīvot. Bet cilvēki vienmēr bija pret to un vajāja pravieti, un galu galā nomētāja viņu ar akmeņiem vai sazāgēja viņu gabalos ar zāģi, un tika no viņa vaļā.

73 Jēzus sacīja: “Kuru no praviešiem jūsu tēvi nav nonāvējuši? Kuru no tiem, no taisnajiem, kuri bija pie viņiem sūtīti?” Un sacīja: “Jūs darīsiat jūsu tēvu darbus.” Viņš to neteica komunistiem. Viņš to sacīja priesteriem, konfesijas locekļiem, farizejiem un saduķejiem. Es domāju, ka šovakar Viņa balss nebūtu ļoti mainījies, tik vien kā, iespējams, būtu pret viņiem nedaudz skarbāka.

74 Lūk, mēs redzam, ka toreiz Viņš mājāja starp Saviem praviešiem. Tādējādi Viņš kļuva tiem par svešinieku, jo Viņš mājāja tikai Savā Vārdā, lai To apstiprinātu. Bībele saka, ka Viņš ir nomodā par Savu Vārdu, lai To apstiprinātu. Viņš cenšas kādu sameklēt.

Ja vien Viņš varētu atrast kaut vai tādu svārstīgu cilvēku kā Simsons. Simsons nodeva Dievam savu stiprumu, bet savu sirdi viņš atdeva Delīlai. Tieši tā šodien daudzas reizes darām mēs, vienkārši atdodam Dievam kaut ko, bet nevis visu. Taču Dievs grib visu mūsējo.

75 Tāpat kā apdrošināšanas polise, kad tu nopērc apdrošināšanas polisi, tu droši vien dabūsi pilnu segumu. Un tieši to šī svētītā apdrošināšana dara mums. Tā ir pilna apdrošināšanas polise. Tā nosedz visu, kas mums ir vajadzīgs šajā dzīvē, un mūsu augšāmcelšanos, un Mūžīgo Dzīvību. Tajā ir iekļauts viss.

76 Ievērojiet, toreiz Dievs palika ārpus viņu nometnes četrus simt gadus. Kāpēc? Viņam vairs nebija neviena pravieša. No pravieša Maleahijas līdz pravietim Jānim, četrus simt gadus Israēls pat pirkstu nepakustināja. Dievs atradās ārpus nometnes. Viņi izlika viņu ārpusē ar savām ticības mācībām un ar savu egoismu, un ar savu nesaskaņu pret Vārdu. Četrus simt gadu bez Vārda! No viena pravieša pie cita, Viņš virzījās uz priekšu, līdz pēdējais pravietis bija Maleahija, bet pēc tam četrus simt gadus nebija neviena cita pravieša.

77 Un pēc tam Dievs atkal parādījās uz skatuves. Viendien Viņš atkal staigāja viņu vidū, taču viņu tradīcijas tik stipri bija ieņēmušas Viņa vietu viņu vidū, ka Viņš izrādījās viņiem svešs. Tēvu tradīcijas, viņiem bija trauki apmazgāšanai, un...un kā kopt savus matus un nēsāt noteiktas pogas uz viņu svārkkiem, un viņu konkrētās priesteru...priesteru drēbes; un...un viens bija nelokāms farizejs, bet cits bija saduķejs. Un tas tik ļoti aizņēma Vārda vietu starp tiem cilvēkiem, ka tad, kad viņus apmeklēja Dievs, Viņš izrādījās svešinieks.

78 Ļaujiet man to pateikt ar mīlestību un cieņu, bet lai tas kļūtu skaidrs. Tas pats ir šodien. Tas ne par drusciņu nav mainījies. Kad Viņš atnāk cilvēku vidū Savā spēkā un izpaušmē, lai apstiprinātu, ka Viņa Vārds vakar, šodien un mūžīgi ir tas pats, jo Vārds ir Viņš, cilvēki saka:

“Zīlnieks, Belcebuls, no 'tikai Jēzus' vai...vai kaut kas tamlīdzīgs.” Pieskaita tevi kādai šķirai, taču tā tam ir jābūt.

Saprotiet, mums nav bijis pravieša jau gandrīz divus tūkstošus gadu. Pagāniem nav bijis neviena, saprotiet; tas ir apsolīts beigās. Lūk, mēs zinām to no Rakstiem. Mēs to zinām arī no vēstures, mums tas ir apsolīts.

79 Lūk, pēc četriem simtiem gadu, viendien Dievs staigāja viņu vidū. Saskaņā ar Rakstiem Viņam bija jāklūst par miesu un jāmājo viņu vidū. “Viņa Vārds būs Padomdevējs, Miera Valdnieks, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs.”

Taču, kad Viņš atnāca starp cilvēkiem, viņi sacīja: “Mēs negribam, lai tas Cilvēks valda pār mums! Kādas...kādas draudzes locekļa apliecība Viņam ir? Kāda konfesija ir Viņu sūtijusi?” Viņam nebija nekāda atbalsta. Ikvienu draudze, uz kuru Viņš devās, izmeta Viņu ārā. Viņi neielaidās ar Viņu nekādās darīšanās, jo Viņš nebija viens no viņiem.

Un, kā tas bija toreiz, tā tas ir tagad! Bībele saka, ka Lāodikejas draudze izlikts Viņu ārpusē, bet Viņš klauvē, mēģinādams tikt iekšā. Kaut kas kaut kur nav kārtībā.

80 Un tā, kāpēc? Viņi ir izveidojuši paši savu nometni. Viņi, ja viņi būtu zinājuši Vārdu, tad viņi būtu zinājuši, Kas bija Viņš. Jēzus sacīja: “Ja jūs... Izpētiet Rakstus, jo jūs domājat, ka tajos jums ir Mūžīgā Dzīvība. Tieši tie stāsta jums, kas Es esmu!” Tieši to sacīja Raksti. Lūk: “Tie liecina par Mani. Un, ja Es nedaru tos darbus, kas bija apsolīti, ka Es tos darīšu, ja Es nedaru tos darbus, ko Mans Tēvs, Vārds... 'Iesākumā bija Vārds un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa par miesu un mājoja mūsu vidū.' Lūk, ja Es esmu tā Persona, tad izpētiet Rakstus un paskatieties, kas Man būtu jādara. Un, ja Es tam neatbilstu; ja Mani darbi, darbi, par kuriem liecina Vārds, Mans Tēvs liecina par Mani, ja tie neapstiprina, Kas Es esmu, tad Man nav taisnība.” Tā tas ir. “Ja nevarat noticēt Man, ticiet Vārdam,” Viņš sacīja, “tiem darbiem, ko izraisa Vārds.”

81 Saprotiet, Viņš bija svešinieks viņu vidū. Viņi nepazina Viņu. “Mums ar to puisi nebūs nekāda sakara, kaut kāds dīvains Cilvēks, dzimis kaut kādā stallī.” Un viņi uzskatīja, ka Viņa mātei tas Bērniņš parādījās, pirms tas piedzima jeb pirms tas bija...tas ir, ka viņa dzemdina šo Bērniņu ārpus laulības. Un pēc tam viņi...ka pirms šī Bērniņa piedzimšanas, ka viņa aizgāja un apprecējās ar Jāzepu, bet viņš to izdarīja tikai tāpēc, lai noņemtu no viņas kauna traipu, no viņas reputācijas. “Un Viņš kļuva par tādu savādu Pusi, jo Viņš ir ārpus laulības bērns, lūk, kāpēc Viņš tāds kļuva.”

Un, kad Viņš uzradās, ko Viņš darīja? Dragāja viņu ticību mācības, apgāza viņu galdus, dzina ārā viņus no tās ēkas un sacīja: “Ir rakstīts!” Āmen! Tam būtu bijis jāparāda, Kas Viņš bija. “Ir rakstīts!”

82 Nu, viņiem ar tādu Pusi nebija nekādu darīšanu. Taču dziļi savās sirdīs viņi zināja, Kas Viņš bija, jo to skaidri apliecināja Nikodēms. “Rabi, mēs, farizeji, mēs zinām, ka Tu esi skolotājs, kas ir nācis no Dieva, jo neviens cilvēks nevar darīt to, ko Tu dari, ja vien Dievs nebūs ar viņu.” Tad kāpēc viņi neatzina Viņu? Tāpēc ka viņu nometne bija nospraudusi savas robežas. Tās nepieļāva, ka Viņš ir nometnē. Tās neļāva nevienam iziet ārpusē pie Viņa. Viņiem bija viņu pašu nometne. Viņš atnāca naktī, kad vārti bija pilnībā aizvērti. Taču izrādījās, ka viņš vienalga ar Viņu satikās.

83 Jā, Tas pats ir tagad! Viņiem ir... Viņš ir kļuvis svešinieks, ārvalstnieks. Viņi To nesaprot. “Kāpēc notiks *tas*, un kāpēc notiks *šitas*?” Kad pats Vārds liecina, ka tas ir tieši tas, kam ir jātieks izdarītam šajā laikā. Kā mēs to atkal un atkal izskatījām, taču tā ir Patiesība.

84 Viņu nometnē Viņš bija viņiem “fanātiķis, viņu tradīciju pārkāpējs, viņu draudzes musinātājs, patiesām, vienkārši zīlnieks, ekstrāsens vārdā 'Belcebuls'. Lūk, kas Viņš ir.”

Un es domāju, ka, ja Viņš parādītos mūsu vidū šodien, Viņš mums būtu tāds pats. Tāpēc ka

mums ir tradīcijas, mums ir konfesija, mēs pat nevaram sadzīvot viens ar otru. Kāpēc? Ir tikai viena vieta, kur cilvēks var sadzīvot, tas ir zem izlietajām Asinīm. Un Asinis tika izlietas kā dzīvības dīglis, lai atdzīvinātu šo Sēklu, Vārdu. Ārpus tā cilvēki vienmēr tiks turēti attālumā, to darīs mūsu konfesionālās barjeras.

85 Bet šodien Viņš būtu svešinieks. Viņš tiktu saukts tieši tādos vārdos. Ar Viņu apietos, Viņu izliktu ārpus nometnes. Un vai jūs zinājat... Tā pati Bībele, kurā ir teikts, ka cilvēki Viņu noraidīs: “Vīrs, kas pazīst sāpes, norūdīts ciešanās,” un viņi noraidīja, “bet mēs uzskatījām Viņu par Dieva satriektu un nomocītu,” tieši tā Rakstu vieta, kas to sacīja. Tieši tas pravietis, kas to izdziedāja: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis? Mani kauli, viņi visi lūkojas uz Mani. Viņi caurdūra Manas rokas un Manas kājas.” Kad viņi dziedāja to himnu draudzē, viņi sita krustā savu Upuri, to Dievu, kuram, kā viņi domāja, viņi kalpoja.

Tāpat tas ir šodien, to pašu Dievu!

86 Paskatieties, ko pateica pravietis Amoss, kad viņš atnāca uz Samariju. Viņa acis saraucās, kad viņš tur ieradās un ieraudzīja to grēcīgo pilsētu, sievietes, kas guļ uz ielas ar vīriešiem, mūsdienu Amerika. Kad viņš uz to paskatījās, viņa acis saraucās. Un nebija neviena, kas viņu sponsorētu. Viņam nebija nekādas biedra kartes. Viņu bija sūtījis Dievs. Vai cilvēki dzirdēja viņa Vēstījumu? Nē, viņi neklausījās viņā. Taču viņš pravietoja un viņš sacīja: “Tieši tas Dievs, kuram, kā jūs apgalvojat, jūs kalpojat, jūs iznīcinās.”

Un es saku Jēzus Kristus Vārdā: “Tieši tas Dievs, kuram, kā apgalvo šī valsts, reliģiska valsts, tieši tas Dievs, kuram, kā viņi apgalvo, viņi kalpo, iznīcinās viņus viņu nelikumībā. Viņš iznīcinās katru konfesiju no zemes virsas, kam viņi apgalvo kalpojam.

87 Un tā, ievērojiet, Viņš norāja viņus, un viņi izlika Viņu ārpus viņu nometnes. “Jēzus cieta ārpus nometnes.” Viņi izlika Viņu ārpus nometnes, ārpusē, tālu prom no viņu nometnes.

88 Mēs ieraugām, ka Bībelē ir teikts, ka šajā pēdējā dienā, šī Lāodikejas Perioda laikā viņi izdarīs to pašu. Viņi būs izlikti ārpus nometnes.

Tagad paskatieties, ko Viņš saka izdarīt tagad, noslēgumā.

“Izlikts ārpus nometnes,” kur tika dedzināti upuri. Lūk, kur bija Viņa vieta. Viņš bija tas Upuris.

89 Un tā, brāli, māsa, vai jūs zināt, ka katram no jums ir pienākums upurēt; ka jums ir jābūt par Dieva upuri; jāupurē šīs pasaules lietas, jāupurē savas pasaulīgās izpriecas, jāupurē pasaulīgais? Vai zināt, kāds ir iemesls, kāpēc cilvēki to nedara?

90 Ziniet, aita, aitam ir tikai viena lieta, ko tā var iedot, un tā ir vilna. Un, lūk, viņai netiek prasīts saražot vai izstrādāt šogad tik un tik daudz vilnas. Viņai tiek prasīts...nest vilnu.

No mums netiek prasīts kaut ko izstrādāt. No mums tiek prasīts nest Gara augļus. Tā ir aitas iekšējā būtība, tas, kas viņai ir iekšpusē, atnes vilnu ārpusē. Un, kad cilvēkam iekšienē ir Kristus, tas padara viņu līdzīgu Kristum ārpusē, nevis kaut kādu samākslotu izlikšanos.

91 Nu, mēs redzam, ka tad, kad tas notiek, kad Kristus atkal atnāk, kā pret Viņu attiecas? Tieši tāpat, kā tas bija sākumā. Tā ir bijis vienmēr.

92 Lūk, Viņš tos tik ļoti norāja, ka viņi izlika sevi ārpus Viņa nometnes, un padarīja Viņu par grēcinieku. Tas ir: “Viņš kļuva par grēku mūsu dēļ.”

93 Un tā, pēc simtiem gadu, jā, gandrīz diviem tūkstošiem gadu, Viņš atkal ir apmeklējis viņu nometni saskaņā ar Savu apsolīto Vārdu par to, ko Viņš darīs pēdējās dienās. Viņš atkal ir

apmeklējis nometni. Viņš ir apmeklējis nometni, lai izpaustu šo Vārdu šodien.

Tieši tāpat, kā Viņš apmeklēja tajā laikā, Viņš apmeklēja Mozus laikā. To nedarīja Mozus, Mozus bija cilvēks. Tas bija Kristus.

94 Paskatieties uz Jāzepu, uz dzīvi; tēva mīlēts, savu brāļu ienīsts, jo viņš bija redzētājs. Un viņi ienīda viņu bez iemesla. Tas bija vienīgais iemesls, kāpēc viņi varēja viņu ienīst.

Nevainojams šīs dienas prototips, precīzi. Draudze, viņi atkal ienīst garīgas lietas.

Un mēs redzam, ka viņš tika pārdots par teju vai trīsdesmit sudraba gabaliem, uzskatīts par mirušu. Ņēma un iesēdināja viņu cietumā; kā Jēzus uz krusta. Viens cilvēks zudis, otrs cilvēks izglābts; un tika paņemts no turienes pie faraona labās rokas. Precīzi tā, kā notika ar Jēzu.

95 Tas bija Dāvids, gāja pa ielām, raudādams, noraidītais ķēniņš; un apsēdās uz tā kalna, raudādams par Jeruzalemi. Tas nebija Dāvids. Dažus simtus gadus vēlāk Dāvida Dēls apsēdās uz tā paša pakalna un raudāja, jo Viņš bija tas noraidītais Ķēniņš pats Savas tautas vidū. Tas ir Kristus, vienmēr.

Un šodien, kad ir pravietots, ka Kristum ir jāienāk nometnē, vai jūs zināt, kas notiks? Notiks tieši tā, kā bija toreiz. Tā tam ir jābūt, lai piepildītos šeit apsolītais Vārds par to, ko Viņš darīs.

96 Un tā, atcerieties, Kristus bija Noas periodā. Tas bija Kristus, “Jēzus Kristus tas pats vakar, šodien un mūžīgi,” noraidītais konkrētās stundas Vārds.

97 Ievērojiet, un Viņa pravietojums no Atklāsmes grāmatas 3. nodaļas, kad Viņš atnāk šajā pēdējā dienā, kā Viņš ir pravietojis par Savu atnākšanu šajā pēdējā dienā. Un kādā stāvoklī Viņš ieraudzīja draudzi Lāodikejā? “Bagātu, bez jebkādas vajadzības.” “Un sēd kā ķēniņiene, un nepazīst bēdas.” “Un izlika Viņu ārpus draudzes,” Viņš tiem vairs nebija vajadzīgs. Viņš atkal izgāja ārpus nometnes. Taču viņa tad nezināja, ka viņa bija kaila, akla un nožēlojama; un nezināja to.

98 Vēlreiz: ja Viņš vēlreiz atnāktu tādā pat veidā, kā Viņš atnāca toreiz, Viņš norātu katru sievieti, kas nēsā šortus. Viņš norātu katru sievieti ar apgrieztiem matiem, katru sakrāsoto seju, katru vīrieti, kurš būtu tik aprobežots, ka ļautu savai sievai to darīt. Viņš to atkal izdarītu, Viņš sagrautu ikvienu pastāvošo konfesiju un sagrautu ikvienu mūsu ticības mācību. Vai jūs ticat, ka Viņš to izdarītu? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Protams, Viņš to izdarītu. Tā tas ir.

99 Ko viņi izdarīs ar Viņu? Izdzīs Viņu ārpus nometnes. Viņi, protams, ar Viņu nesadarbosies. It nekādi!

100 Un tā, mēs atkal ieraugām Viņu šajā dienā tādu, kā par Viņu ir teikts Bībelē – izliktu ārpus nometnes. Tāpēc ka Viņš vienmēr ir tāds pats, Vārds, tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

101 Viņi...viņi negrib Viņu. Viņi atkal ir noraidījuši Viņu ar savu padomi. Šodien viņi izvēlētos rīkoties tā, kā tie rīkojās toreiz, kad Viņš tika tiesāts. Un šodien, kad tiek iztiesāts Vārds, kas ir noticis? Viņi atkal ir to noraidījuši tāpat, kā toreiz izdarīja tie, un pieņēma Barabu, slepkavu, Kristus vietā. Tā padome izdarīs to pašu. Un šodien tādēļ, ka viņi ir noraidījuši Vārdu un pilnīgo konkrētās stundas apstiprinājumu, viņi ir pārdevuši un pieņēmuši Barabu, Pasaules Draudžu Padomi, Vārda slepkavu. **[Pārtraukums lentas ierakstā–Tulk.]**

102 Viņi noraida Viņa Vārdu, noraida Viņa kristību, noraida Viņa spēku, noraida Viņa zīmes. Un atkal ar ticības mācībām vai tradīcijām par speciālo krādziņu nēsāšanu un tamlīdzīgām lietām, taisīdami sev ticības mācības un tā tālāk, mēģinot pamatoties uz labajiem darbiem. Jau no sākuma viņi nebija iepriekšnolemti Dzīvībai. Viņiem nav nekā ar ko ticēt.

“Kas pazīst Mani, pazīst Manu Tēvu. Un kā Tēvs Mani sūtīja, tā Es sūtu jūs.” Dievs, kas

sūtīja Jēzu, staigāja Jēzū. Un Jēzus, kas sūta jūs, staigā jūsos. “Kas Man tic, darbus, ko Es daru, arī viņš darīs. Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet Evaņģēliju visai radībai,” melnajiem, dzeltenajiem, baltajiem, brūnajiem, lai kas tas arī nebūtu. “Šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic.” Cik tālu? “Pa visu pasauli un katrai radībai.”

103 Nesen Toskānā pie manis pienāca viens baptistu kalpotājs, sacīja: “Brāli Branham, lūk, kas tev kait. Tu mēģini padarīt šo par apustulisko periodu.” Viņš sacīja: “Šodien nekā tāda kā apustuliskais periods vairs nav. Apustuliskais periods ir beidzies.”

104 Es sacīju: “Vai tiešām? Es to nezināju.”

Tad viņš sacīja: “Nu, tā tas ir.”

Es sacīju: “Vai esi pārlicināts?”

Viņš sacīja: “Protams. Es esmu pārlicināts,” viņš sacīja.

“Ļoti labi,” es sacīju, “ko tu domā ar to, ka tas ir beidzies?”

Sacīja: “Tas bija apustuļiem.”

105 Es sacīju: “Pēteris runāja Vasarsvētku Dienā. Vai tu tici viņa Vārdam?”

“Tieši tā.”

106 “Viņš sacīja: 'Atgriezieties no grēkiem, ikviens no jums, un topat kristīti Jēzus Kristus Vārdā. Jo šis apsolījums ir jums un jūsu bērniem, un jūsu bērnu bērniem, un visiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.'”

107 Tas pats apsolījums, mums ir jāatgriežas pie tā! Dakteris Sīmanis Pēteris izrakstīja recepti. Bībelē ir teikts: “Vai tad nav balzāma Gileādā? Vai tur nav neviena ārsta?”

Nu, jūs saprotat, ja pieņemsiet ārsta izrakstītās zāles... Kad viņš atrod slimību tavā ķermenī un viņš izraksta to recepti, tad tev labāk tās ir izgatavot, atrast kādu īstu aptiekāru, kurš sagatavos zāles tiešā tā, kā ir uzrakstīts. Tāpēc ka viņam ir jāpievieno tam tik un tik daudz indes un tik un tik pretindes, tik daudz, cik pieņems tavš organisms. Saprotiet, viņš... Tas jau ir pārbaudīts un pierādīts, un tev ir jāpieņem tās izrakstītās zāles. Ja tu to neizdarīsi, atradīsi kaut kādu ārstu šarlatānu, kurš pret to izturēsies nenopietni, kurš nezina, kā pareizi iemērīt tās zāles, viņš tevi nogalinās. Bet, ja viņš uztaisa to pārāk vāju, tad tas tev neko labu nedos.

108 Un tieši tas kait daudziem no jums, ārsti. Jūs neattiecaties nopietni pret to recepti!

Pēteris sacīja: “Es iedošu mūžīgu recepti jums un jūsu bērniem, un tiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.” Nevis: “Nāc un pievienojies.” Bet gan: “Atgriezieties no grēkiem, ikviens no jums, un tieciet kristīti Jēzus Kristus Vārdā grēku piedošanai, un jūs saņemsiet rezultātus,” āmen, “Svēto Garu. Jo šis apsolījums, šī recepte, ir jums un jūsu bērniem.”

Lūk, daži no jums, ārsti šarlatāni, beidziet izrakstīt tās viltus receptes. Saprotat? Jūs taču nogalināt savus ļaudis. Hm-hm. Lūk, kāpēc tas Īstenais neaiziet līdz viņiem. Jā.

109 Jūs zināt, kā ārsts atrod savas zāles, uz tās pašas receptes. Viņi vienmēr paņem un... Zinātnieki mēģina kaut ko noskaidrot, tad viņi iedod to jūras cūciņai, un skatās, vai tas to nogalinās vai nē.

Un tad, ziniet, ar zālēm vienmēr ir risks. Tu, tu varbūt izveseļosies, bet varbūt tas tevi nogalinās, saprotiet, jo visi cilvēki, droši vien, nav kā jūras cūciņas.

Lūk, taču attiecībā uz šo recepti ir viena lieta – tā ir visiem.

110 Un turklāt ikviens patiešām labs ārsts, kurš nebūs...ir ļoti pārliecināts par savām zālēm, viņš nevienam citam nejaudas. Daži no viņiem ir tik glēvulīgi, ka paņem kādu cietumnieku, kuram ir mūža ieslodzījums, liek viņam izdzert to recepti, un tad palaiž viņu brīvībā, ja viņš pēc tā izdzīvo.

111 Taču šajā vietā mums ir īsts Dakteris. Viņš atnāca, Pats izdzēra to recepti. Saprotat? “ES ESMU.” Nevis “Es būšu”. “Es esmu augšāmcelšanās un Dzīvība,” saka Dievs. “Kas Man tic, kaut arī viņš nomirs, viņš dzīvos. Un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nekad nemirs.” Marta sacīja... Viņš sacīja: “Vai tu tici tam?”

112 Viņa sacīja: “Jā, Kungs, es ticu, ka Tu esi Kristus, kuram bija jānāk pasaulē. Nav nozīmes, kā Tevi saukā pārējie, es to jau esmu ieraudzījusi!”

113 Golgātā Viņš Pats saņēma injekciju. Un Lieldienu rītā nāve nespēja Viņu noturēt. “Es esmu augšāmcelšanās un Dzīvība.” Viņā tika injicēta nāve, taču Viņš augšāmcēlās, svinēdams uzvaru pār nāvi, elli un kapu. Viņš Pats saņēma injekciju.

Un Viņš izsūtīja dažus dakterus, kuriem bija atklāsme par to, Kas Viņš ir, lai viņi izrakstītu zāles.

“Ko cilvēki saka, kas Es, Cilvēka Dēls, esmu?”

114 Pēteris sacīja: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”

115 Viņš sacīja: “Svētīts tu esi, Sīmani. Tagad tu to saprati. Es dodu tev Valstības atslēgas. Ko vien tu sasiesi uz zemes, to Es sasiešu Debesīs. Ja tu atsiesi uz zemes, Es atsiešu Debesīs.”

116 Un Vasarsvētku Dienā, kad viņi redzēja to visu notiekam, viņš sacīja... Viņi sacīja: “Ko lai mēs darām, lai saņemtu to poti?”

117 Te nu viņš izlasīja to recepti. Viņš sacīja: “Tagad es izrakstīšu recepti. Tā ir jums un jūsu bērniem, un tiem, kas vēl ir tālu, ko Tas Kungs, mūsu Dievs, pieaicinās.”

Nemāžojieties ar to recepti, jūs mirsiet! Šodien viņi padara to tik slābu, līdz tas ir tik vien kā konfesionālais ūdens, tā tas ir, kaut kāds iebalzamēšanas šķīdums, kuru viņi injicē mironī, lai viņu nomierinātu.

Ak, taču, brāli, ir arī neviltots svaidījums! Ir balzāms Gileādā. Tas ir dvēseles dziedināšanai. Tikai nemāžojieties ar to recepti. Lietojiet to recepti tieši tā, kā tā ir izrakstīta, un Dievam ir pienākums pret Savu Vārdu; nevis pienākums pret ticības mācību vai dogmu, vai pret konfesiju. Viņam ir pienākums pret Savu Vārdu. Rīkojieties pēc tās receptes, tas ir pats pamats. Sāciet, tad jūs esat pieņemti un gatavi doties darbā.

Ievērojiet: “Ārpus nometnes.”

118 Šodien viņi ir izvēlējušies Barabu. Kad Evaņģēlijs ir pārgājis krustām šķērsām apkārt pasaulei, varenas zīmes un brīnumi ir sekojuši šai atmodai, taču tā vietā, lai atnāktu un mēģinātu to izdarīt, viņi uzreiz apvienojas ar Barabu. “Drīzāk mēs būsim tradicionāli kā tie visi pārējie, nevis pieņemsim tās visas mulķības un pārējo mūsu draudzē.” Tagad Roma un visi pārējie ir apvienojušies, Baraba. Ievērojiet, tādējādi mēs esam tajā lielajā nometnē.

119 Mēs esam ielūgti doties ārpus tās nometnes. “Arī Jēzus, lai Viņš ar Savām Asinīm darītu tautu svētu, cieta ārpus vārtiem. Iziesim pie Viņa aiz tiem vārtiem,” skatieties, “Viņa negodu nesdami.”

120 Kāpēc Viņš bija negodā? Nevis tāpēc, ka Viņš bija metodists vai baptists, es jums par to

galvoju; nevis tāpēc, ka Viņš bija farizejs vai saduķejs. Tāpēc ka Viņš bija apstiprinātais Vārds.

121 “Viņa negodu nesdami,” par (ko?) apstiprināto Vārdu. Tā tas ir. Tieši to izdarīja Viņš. Viņš sacīja: “Ja Es nedaru Mana Tēva darbus, tad neticiet Man; ja Es neesmu atbilde uz visiem Rakstu jautājumiem.”

122 Jaunās Derības Jēzus bija Vecās Derības Jehova. Pilnīgi pareizi! Manuprāt, ka pirms kāda laika stāstīju jums to šeit vai kaut kur sanāksmē. Varbūt tas nebija šeit. “Vecās Derības Jehova ir Jaunās Derības Jēzus.” Jūs atceraties to...to...to...

Kad es torīt devos vāveru medībās un tur tas bija, tie trīs lielle stumbri, saauguši vienā, tur uz kalna; es tur stāvēju, skatījos uz to. Un es pienācu tuvāk un noņēmu cepuri, noliku zemē šauteni, uzkāpu tur. Un kāda Balss satricināja mežus, sacīja: “Jaunās Derības Jēzus ir Vecās Derības Jehova. Paliec uzticīgs.” Tieši tur zemāk atradās tā vieta, kur toreiz uzradās tās vāveres, sāka eksistēt, kad tur nebija nevienas. Saprotat? Tā ir Patiesība. Saprotat? Tā ir taisnība. Lūk, Dievs, kura priekšā es stāvu, zina, ka tā ir Patiesība. Pareizi. Tā ir Patiesība.

123 Tieši tur Kentuki; un šovakar šeit sēž cilvēki, kuri bija klāt, kad tas notika atkal, tieši tas pats. Jā. Mēs zinām, ka tā ir Patiesība; Vecās Derības Jēzus!

124 Tāpat kā tad, kad ķīnieši pirmo reizi ieradās šeit, viņi nemācēja ne lasīt, ne rakstīt mūsu valodā, taču viņi bija lieliski drēbju mazgātāji. Un tāpēc viņi mēdza... Aizejiet uz ķīnieša veļas mazgātavu. Viņam vienkārši bija nelieli tīri, balti taloniņi. Viņš nevarēja izlasīt ne vārda, taču viņš zināja, ka arī tu nevarēsi izlasīt, ja viņš to uzrakstīs. Tāpēc, kad tu ieradies, viņš vienkārši ņēma to maziņo baltā papīra gabaliņu, kaut ko apmēram *šādu*, teiksim, šeit, un viņš īpašā veidā *šādi* to pārplēsa. Un tā, viņš atdeva tev vienu papīra gabaliņu, bet otru papīra gabaliņu atstāja sev. Un tad, kad tu atnāci pēc savas veļas, viņš sacīja: “Parādiēt man jūsu papīra gabaliņu.” Un viņš tos paņēma; ja tie atbilda, tad viss bija kārtībā. Savu netīro apģērbu tu saņēmi atpakaļ tīru.

125 Un Jēzus atbilda katram pravietojumam; katra Vecās Derības Jehovas skice ir Jaunās Derības Jēzus. Viņš atbilda visam.

Atļaujiet man pateikt to ar dievbijību un cieņu, un mīlestību, un patiesumu, apzinoties, kur es stāvu. Šīs stundas Vēstījums pilnībā atbilst visam, kas ir teikts Bībelē par šo laiku. Lūk, ja jums ir kādas netīras drēbes, nododiet tās. Hm-hm. Vai jūs esat mazgāti ar Jēra Asinīm?

126 Ievērojiet, “Viņa negodu nesdami,” tāpēc ka Viņš bija apstiprinātais Vārds. Kā toreiz, tā arī tagad, Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Vēstule Ebrejiem 13:12 un 13. Mēs ievērojam arī Ebrejiem...8, 13:8. “Nesdami Viņa apkaunojumu,” Evaņģēlija dēļ.

127 Viņa Vārdu nesdami! Viņš sacīja: “Es atnācu Sava Tēva Vārdā.” Kāds ir Tēva Vārds? Viņš atnāca Sava Tēva Vārdā. “Es atnācu Sava Tēva Vārdā, bet jūs Mani nepieņēmt.” Nu? Kāds ir Tēva Vārds? Manuprāt, jums būtu jāzina. Saprotat?

Nesdami Vārda apkaunojumu. Tas vienmēr tika izlikts ārpus viņu noietnēm. Viņi To padzina. Par tevi smiesies un uzjautrināsies.

128 Un šodien, kad es sāku braukāt pa visu valsti... Nevis tāpēc, lai runātu par sevi; lūdzu, nedomājiet, ka tas ir personīgi. Taču mans laiks ir beidzies, bet man šeit vēl ir desmit lapas. Jūs varat paskatīties, kas šeit vēl ir palicis, redziet, redziet, labi, piezīmes. Taču paklausieties. Kad viss tikai sākās...

129 Vai esat pievērsuši uzmanību Jēzum, kad Viņš tikai sāka? “O-o, jaunais Rabi. O-o, Viņš ir brīnišķīgs Cilvēks! Ienāc pie mums. Nāc pie mums sludināt.”

130 Taču viendien Viņš apsēdās pie viņiem un Viņš sacīja: “Ja neēdīsiet Cilvēka Dēla miesu un

nedzerset Viņa Asinis, tad jūsos nav Dzīvības.”

131 Kā jūs domājat, ko nodomāja doktori un intelektuāļi no tā pūļa? “Tas Cilvēks ir Vampīrs.” Saprotat? “Viņš grib, lai dzeram cilvēka asinis. Tas nu ir par daudz. Prom no Tāda. Viņi...priesteri sacīja, ka Viņš ir jucis; es tam ticu.” Un Bībelē ir teikts, ka viņi aizgāja prom.

132 Toreiz Viņam bija septiņdesmit ordinēti sludinātāji. Un Viņš sacīja: “Viņi nevar palikt ar Mani.”

Tāpēc Viņš paskatījās uz viņiem, Viņš sacīja: “Ko jūs teiksiet, kad ieraudzīsiet Cilvēka Dēlu uzskāpjām debesīs, no kurienes Viņš atnāca?” Lūk, Viņš šīs lietas neizskaidroja. Viņš vienkārši lika viņus mierā. Saprotat?

133 Un viņi sacīja: “Cilvēka Dēls? Kā? Mēs kopā ar to Cilvēku ēdām. Mēs kopā ar Viņu ķērām zivis. Mēs gulējām kopā ar Viņu krastā. Mēs redzējām šūpuli, kurā Viņš tika šūpots. Mēs pazīstam Viņa māti. Mēs pazīstam Viņa brāli. Kas ko Tādu var aptvert?”

Un Bībelē ir teikts: “Viņi vairs negāja ar Viņu.”

134 Tad Viņš pagriezās pret Pēteri un tiem pārējiem, sacīja: “Es izredzēju divpadsmit, jūs divpadsmit.” Lūk, no tūkstošiem Viņam ir palikuši divpadsmit. Viņš sacīja: “Es izredzēju divpadsmit. Turklāt viens no jums ir velns. Es zināju to jau no sākuma.” Viņš sacīja: “Nu, vai arī jūs gribat aiziet ar viņiem?”

Viņam nevajadzēja auklēties un ucināt: “Ja tu pievienosies manai draudzei, es tevi iecelšu par diakonu.” Saprotat? Nekādu savtīgu mērķu. Viņš tā arī to neizskaidroja. Arī mācekļi to izskaidrot nevarēja.

Taču, jūs atceraties, Viņš vienkārši pateica viņiem: “Es zināju jūs pirms pasaules radīšanas. Es nozīmēju jūs saņemt prieku līdz ar Mani.” Saprotat? Te nu tas ir, “pirms pasaules radīšanas”, iepriekšnolemti.

135 Tie apustuļi tur stāvēja un nesvārstījās. Viņi nevarēja izskaidrot, kā Viņi ēdīs Viņa miesu un dzers Viņa Asinis. Viņi nevarēja saprast, kā Viņš varēja nokāpt lejup, ja jau Viņš bija bijis kopā ar viņiem visu to laiku. Viņš nevarēja to izskaidrot. Cilvēki nevarēja to izskaidrot. Neviens nevarēja to izskaidrot.

Taču Pēteris izteica tos slavenos vārdus. Nav brīnums, ka Viņš iedeva viņam tās atslēgas. Viņš sacīja: “Kungs, pie kā lai mēs ejam? Mēs esam pārliecināti. Mēs zinām, ka Tu un tikai Tu esi šodienas apsolītā Vārda apstiprinājums. Mēs zinām, ka tikai Tev ir Dzīvības Vārds. Mēs nevaram tās lietas izskaidrot, taču mēs vienalga Tam ticam.”

136 Marta sacīja: “Mans brālis ir miris. Viņš guļ kapā. Viņš ir satrūdējis; viņš smako. Kungs, ja Tu būtu bijis šeit, mans brālis nebūtu nomiris. Taču pat tagad, lai ko Tu paprasīsi Dievam, Dievs Tev to iedos.” Ak vai!

137 Viņš sacīja: “Es esmu augšāmcelšanās un Dzīvība. Kas Man tic, pat ja viņš nomirs, dzīvos. Kas dzīvo un tic Man, nekad nemirs. Vai tu tam tici?”

138 Viņa sacīja: “Jā, Kungs. Es nevaru to izskaidrot, taču es tam ticu. Es ticu, ka Tu esi Kristus, kuram bija jānāk pasaulē. Es ticu pēc tās zināmās Rakstu vietas, ka Tu atbilsti Tā prasībām.”

139 Sacīja: “Kur jūs viņu apglabājat?” Ak vai! Kaut kam bija jānotiek. Katrs ritentiņš nostājās savā vietā īstajā laikā. Saprotat?

140 Viņš piegāja pie kapa. Bībelē ir teikts: “Viņā nebija nekāda skaistuma, kas mums patiktos.”

Droši viens tāds neliels Puisis ar nošļukušiem pleciem, stāvēja sakumpušiem pleciem, noguris un saguris no iešanas.

Viņš sacīja: “Lācar, nāc ārā!” Un cilvēks, kas jau četras dienas bija miris, piecēlās kājās.

141 Viena sieviete no *Kristīgās zinātnes*... Piedodiet man, ja es aizskaršu jūsu jūtas; es to negribu. Viena sieviete no *Kristīgās zinātnes*, no tās draudzes, viendien tur mani satika. Un viņa sacīja: “Mister Branham,” viņa sacīja, “man patīk jūsu sludināšana, taču ir viena lieta, uz ko jūs liekat pārāk lielu akcentu!”

Es sacīju: “Kas tas ir?”

Sacīja: “Jūs pārāk izceliet Jēzu.”

142 Es sacīju: “Es ceru, ka nekā cita Viņam pret mani nav.” Saprotat? Saprotat? Saprotat?

143 Viņa sacīja: “Jūs Viņu Dievišķojat.” Redziet, viņi netic, ka Viņš bija Dievišķs. Viņi tic, ka Viņš bija vienkārši parasts cilvēks, labs skolotājs, filosofs. Sacīja: “Jūs Viņu Dievišķojat. Bet Viņš nebija Dievišķs.”

144 Es sacīju: “O-o, jā, Viņš tāds bija.”

Viņa sacīja: “Ja es jums pierādīšu caur jūsu pašu Bībeli, ka Viņš nebija Dievišķs, vai jūs tam ticēsiet?”

145 Es sacīju: “Manā Bībelē tā ir teikts, es...es ticu Vārdam. Lūk, kas Viņš ir.”

Bet viņa sacīja: “Jāņa Evaņģēlija 11. nodaļā, kad Jēzus devās pie Lācara kapa, Bībelē ir teikts, ka Viņš raudāja.”

Es sacīju: “Kāds tam ar to ir sakars?”

Viņa sacīja: “Nu, tas taču parāda, ka Viņš nebija Dievišķs.”

146 Es sacīju: “Jūs vienkārši nespējat ieraudzīt, Kas bija tas Cilvēks. Viņš bija gan Dievs, gan cilvēks. Un raudāja kā cilvēks, kad Viņš raudāja par viņu bēdām. Taču, kad Viņš piecēlās un pateica: 'Lācar nāc ārā,' un cilvēks, kas bija miris četras dienas, atkal piecēlās kājās, tas bija vairāk nekā cilvēks.” Tieši tā! Jā, protams!

147 Un es bieži esmu lietojis šo izteicienu: kad Viņš tovakar nokāpa no kalna, izsalcis, Viņš bija cilvēks. Nākošajā rītā Viņš bija izsalcis. Viņš bija cilvēks. Taču, kad Viņš paņēma divus sausiņus un piecas zivis un pabaroja piecus tūkstošus, savāca septiņus grozus, tas bija vairāk nekā cilvēks. Tieši tā. Uz krusta Viņš bija cilvēks, kad Viņš iesaucās: “Mans Dievs, vai Tu Mani esi atstājis?” Kad Viņš iesaucās: “Iedodiet Man dzert,” bet Viņam iedeva etiķi un žulti, Viņš bija cilvēks, raudāja. Taču Lieldienu rītā, kad Viņš norāva ikvienu nāves, elles un kapa zīmogus un augšāmcēlās, Viņš bija vairāk nekā cilvēks.

148 Tonakt Viņš bija cilvēks, gulēdams uz tās nelielās laivas ķīļa, kur Viņš atradās kopā ar mācekļiem, bet desmit tūkstoši jūras ļauno garu zvērēja Viņu noslīcināt. Hm-hm. Tur tajā mazajā kuģītī, kas bija līdzīgs pudeles korķim, lūk tāds; Viņš bija tik ļoti noguris, ka tas Viņu pat nepamodināja. Viņš bija cilvēks, kad Viņš gulēja. Taču, kad Viņš nolika Savu kāju uz laivas tauvas, tad atskatījās un pateica: “Mierā, nomierinies,” un vēji un viļņi Viņam pakļāvās, tas bija vairāk nekā cilvēks. Tas bija Dievs!

Nav brīnums, ka dzejnieks pateica:

Dzīvodams Viņš mani mīlēja; mirdams Viņš mani izglāba;

Apglabāts Viņš manus grēkus paņēma;

Augšāmceldamies Viņš mūžīgi mani taisnoja;

Viendien Viņš atnāks, ak, godpilnā diena!

149 Tieši tā! Izejiet ārpus nometnes. Lai ko tas arī nemaksātu.

Šo svētīto krustu es nesīšu,

Līdz nomirstot brīvību mantošu;

Tad došos es Mājās pēc vainaga,

Jo vainags tur mani sagaida.

150 Noslēgumā es pateikšu, lūk, ko. Pirms kāda laika es izlasīju stāstu par kādu tiesnesi. Viņš bija taisnīgs vīrs, labs cilvēks, viņu mīlēja. Un tur pilsētā bija cilvēku grupa, kuri domāja, ka varēs palikt nesodīti, lai ko arī nedarītu, tāpēc viņiem bija viss kaut kas...tāpēc viņi atvēra bordeli, atvēra spirtoto dzērienu veikalu, alkoholiskos dzērienus, visu ko tādu. Tas bija nelegāli. Un likums, valsts darbinieks, viņus noķēra, un viņi nonāca tiesā. Un, kad visi tās pilsētas iedzīvotāji, mazas pilsētiņas, sapulcējās, viņi zināja, ka tas cilvēks tur ir daudz ko sastrādājis, tas cilvēks, kurš bija turējis to bordeli. Un viņi...viņi, zvērināto tiesa, atzina to cilvēku par vainīgu, jo viņš bija atklāti pieķerts. Un tad šis tiesnesis atzina to cilvēku par vainīgu un piesprieda viņam tik un tik gadus cietuma bez drošības naudas, bez apelācijas vai jebkā, viņš piesprieda viņam tieši to, ko sacīja likums.

151 Aiz tiesas durvīm cilvēki viņu panāca un sacīja: “Vai zini ko? Katrs cilvēks šajā pilsētā tevi ienīdīs!” Sacīja: “Tevi ienīst par to lēmumu tam cilvēkam.” Viņi visi paši bija spēlmaņi. Un sacīja: “Mēs visi tevi ienīdīsim. Mēs vairs nekad tevi neievēlēsim. Vairs nekad neviens no mums par tevi nebalsos,” izsvilpdami viņu, kad viņš gāja pa ielu.

152 Viņš uz brītiņu apstājās, sacīja: “Atļaujiet man kaut ko pateikt.” Viņš sacīja: “Es izdarīju tieši to, kas bija mans pienākums. Tas cilvēks bija vainīgs, nav svarīgi, kas viņš bija. Un mans pienākums bija notiesāt viņu saskaņā ar to likumu, kuru es zvērēju ievērot.”

Tas sacīja: “Šajā pilsētā tevi ienīst!”

153 Viņš sacīja: “Taču mani ļoti mīl mājās, mani piederīgie.”

154 Mēs varam domāt tāpat, atvainojiet par šādiem vārdiem. Es esmu stāvējis par to, kā dēļ es tiku izglābts – aizstāvēt Dieva Vārdu. Es zinu, ka konfesijas mani ienīst par to, ko es runāju, taču mani ļoti mīl Viņa Mājā, Viņa ļaužu vidū.

Lūgsim.

155 Kungs Jēzu, varbūt mēs esam šīs pasaules ienīsti, taču Tēva mīlēti. Palīdzi mums, dārgais Dievs. Palīdzi šiem cilvēkiem, lai...ikvienam no viņiem, Kungs, lai Tavas svētības ir uz viņiem. Ļauj mums tagad iziet ārpus nometnes. Ļauj mums iziet ārpus mūsu pašu domāšanas. Ļauj mums iet ar Dieva domāšanu. Un Bībelē ir teikts, lūk, kas: “Lai jūsos ir tas prāts, kas bija Kristū.” Tāpēc ļauj mums domāt Viņa domas, nevis mūsu pašu domāšanu, jo vairumā gadījumu mēs kļūdāmies. Tāpēc, lai būtu droši, ļauj Viņa prātam būt mūsos. Un Viņa prāts bija darīt Tēva gribu, un Tēva griba ir Viņa apsolītais Vārds.

156 Ļauj mums šovakar iziet ārpus nometnes, Kungs, un atrast Jēzu. Mēs nekad neatradīsim Viņu caur pievienošanos draudzei. Mēs nekad neatradīsim Viņu caur rokas paspiešanu kādam kalpotājam vai...vai parakstot kādu ticības mācību, vai kaut ko, ko mēs apsolām, apmeklēt svētdienas skolu tik un tik dienas gadā, un tā tālāk. Mēs atradīsim Viņu tikai Vārdā, jo Viņš ir

Vārds.

157 Un, kad mēs redzam, ka šajā dienā ir apsolīts, ka Viņš būs ārpus nometnes, atkal izlikts ārpusē; tagad ļauj mums iziet ārpus nometnes, gataviem nest Viņa negodu; šīs pasaules ienīstiem, bet Tā milētiem, Kurš ir ielūdzis mūs uz to Nometni. Dāvā to, Kungs.

158 Ja šeit atrodas tādi, kas Viņu nepazīst un nekad nav bijuši ārpus piederības kādai draudzei nometnes; kaut arī tu apliecini sevi kā kristieti. Taču, kad tu saki: “Tās lietas, manuprāt, attiecas uz citu laiku,” tas parāda, ka tas nevar būt Svētais Gars.

Kā gan cilvēks, kas ir piepildīts ar Svēto Garu, var kristīties lietojot “Tēva, Dēla, Svētā Gara” vārdu? Kad Pāvils, tas varenais apustulis, pateica: “Pat ja nonāks eņģelis no Debesīm...” Iespējams, reiz tu kristījies šādi, neko citu nezinādams. Tā izdarīja tie cilvēki, neko citu nezinādami, Apustuļu darbu 19. nodaļā. Taču ir teikts: “Ja Eņģelis sludinās kaut ko citu, lai ir nolādēts.”

Kā jūs varat pieņemt kaut kādu ticības mācību vai kaut kādu “ismu”, vēl kaut ko, kad Bībelē ir teikts: “Tas apsolījums ir jums,” tieši tas pats, “reālā kristība ar Svēto Garu?”

159 Kā gan Svētais Gars, kas uzrakstīja Vārdu, var būt jūsos un noliegt Vārdu? Kā Viņš var to noliegt, kad Pats Svētais Gars pateica: “Ja kāds cilvēks pieliks Tam kaut vienu vārdu vai kaut ko no Tā atņems, Es atņemšu viņa daļu no Dzīvības Grāmatas?” Kā tādā gadījumā Svētais Gars var kaut ko atņemt no Vārda vai kaut ko pielikt Vārdam?

160 Mans draugs, gan šeit, gan tajā neredzamajā pasaulē, uz kuriem dosies šī lenta, šobrīd mums neredzamajā, lai tas ieiet dziļi tavā sirdī no šī rīta Vēstījuma mācības, redzot, kur mēs atrodamies. Ja tu vēl nekad neesi pieņēmis tās izrakstītās zāles, par kurām es pirms britiņa runāju, vai tu negribētu tās pieņemt? Mēs esam šeit, lai darītu visu, ko vien spēsim, lai tev palīdzētu.

161 Es esmu tikai liecinieks. Es esmu tikai aģitators. Kā mums šeit Luisvilā notiek Kentuki demokrātu sanāksšana... Viņi būvē platformu, lai tiktu ievēlēts viņu kandidāts. Arī es būvēju platformu manam Kungam. Vai šovakar jūs pieņemsiet Viņu kā savējo?

162 Ar noliektām galvām un arī mūsu sirdīm, tagad paceliet savas rokas un pasakiet Dievam. Nevis man; es esmu tikai cilvēks. Paceliet savas rokas pretim Dievam, sakiet: “Dievs, esi man žēlīgs. Es patiesi gribu visu to, par ko es dzirdēju. Es gribu iziet ārpus nometnes. Man ir vienalga, ko kāds runās.” Lai Dievs jūs svētī. Ak, rokas, rokas! “Es gribu iziet ārpus nometnes. Nav svarīgi, ko tas man maksās, es ņemšu savu krustu, es nesīšu to katru dienu. Es iziešu ārpus nometnes. Nav svarīgi, ko par mani runā cilvēki, es gribu sekot Viņam ārpus nometnes. Es esmu gatavs doties.”

163 Debesu Tēvs, Tu redzēji šīs rokas. Varbūt simts vai vairāk cilvēku pacēla savas rokas šajā ēkā. Kungs, šobrīd kaut Kas atrodas blakus viņiem, kāda cita Persona, Kristus Persona, kuru dabiskā acs neredz, kas lika viņiem pieņemt lēmumu. Savā dzīvē viņi zina, kad skatās spogulī, viņi redz, ka kaut kā nepietiek. Un viņi grib, lai viņu dzīves tiek izveidotas tā, lai atbilstu Dieva apsolījumam, un viņi ir pacēlušī savas rokas dziļā patiesumā. Palīdzi viņiem, Kungs, uz tām varenajām Durvīm uz aitu aploku. Lai viņi ienāk maigi un pazemīgi. Dāvā to. Viņi ir tavi, Kungs. Darbojies ar viņiem.

164 Lūk, viņi nebūtu varējuši pieņemt šo lēmumu, viņi nebūtu varējuši pacelt savu roku, ja nebūtu kaut kā pārdabiska. Tas parāda, ka kaut kur tur ir dzīvība. Jo saskaņā ar zinātni gravitācija tur mūsu rokas nolaistas. Taču tur bija kaut kas, kas pieskārs viņu prātam, kas lika viņiem nepakļauties gravitācijas likumam un pacelt savas rokas augšup pretī Radītājam, kas viņus atveda. “Jā, es gribu noiet visu ceļu līdz galam. Es šovakar gribu iziet ārpus nometnes.”

165 Kungs, baseins ir sagatavots pirmajai darbībai, kas seko pēc atgriešanās no grēkiem – pēc tam kristība un apsolījums saņemt Svēto Garu. Šajās pēdējās dienās, aicinājums atgriezties pie

oriģinālās Ticības, pie oriģinālās receptes! Mēs redzam tik daudzus cilvēkus tālu prom no Kristus, kuri mirst no šīm dažādajām, cilvēku uztaisītajām receptēm. Viņi varbūt ir ļoti labi savās konfesijās, taču, Kungs, es...es gribu Tavu zāļu recepti.

Tu esi mūsu Dakteris. Ir Dakteris. Ir balzams Gileādā. Šovakar šeit ir Ārsts, lai dziedinātu ikvienu ar grēku slimu dvēseli, dziedinātu katru fizisku būtni. Visu laiku varenākais Dakteris, varenais debesu un zemes Radītājs, atnāc tagad, lūdzu, mūsu vidū un runā uz mums. Jēzus Kristus Vārdā.

166 Tikmēr ikviens lai lūdzas savā sirdī: “Kungs Jēzu, palīdzi man tagad!” Un, ja tu vēl neesi kristījies un esi pārliecināts... Es nesludināju par kristībām. Taču, ja tu esi pārliecināts, ka tev ir jākristās ar kristīgu kristību, tad vienīgais veids, kā ikviens kristietis...

167 Kā būtu, ja jūs nonāktu tur Augšā, būdams kristīts kaut kā citādāk, un tas Jēzus, Kurš pateica: “Kas atņems vienu Vārdu vai pieliks vienu vārdu, tam tiks atņemta viņa daļa no Dzīvības Grāmatas?” Tā sacīja Jēzus. Un Viņš sacīja: “Visi Raksti ir iedvesmoti un tiem ir jāpiepildās.” Tagad tu zini kaut ko citu. Ko tu ar to darīsi?

168 Vai tik tev nav bijusi tikai kāda sajūta vai vēl kaut kas! Es ticu sajūtām. Varbūt tu tikai esi dejojis Garā, runājis mēlēs! Arī es tam ticu. Taču, ja tas ir viss un ne vairāk, un tavs gars, kas ir tevī, saka tev nesekot Vārdam, kad tu zini, ka Tas ir pareizs, tad kaut kas nav kārtībā ar to garu. Tas nav Svētais Gars. Tas nevar būt. Saprotiet, Viņš atpazītu Pats Savu Vārdu. Jūs to zināt. Tagad jūs varat sagatavoties atnākt, kamēr mēs lūgšim.

169 Jēzu no Nācaretes, atnāc tagad tuvāk un runā uz katru sirdi. Es nododu viņus Tev. Lai viņi ir... Visas šīs rokas, tās ir Vēstījuma trofejas, Kungs, no Tevis, un Tavas lielās, varenās Klātbūtnes, kas šobrīd ir ar mums. Jebkurš cilvēks, kas ir jūtīgs pret Garu, var pateikt, ka Tu esi šeit, šī stiprā svētuma sajūta. Dāvā to, Kungs, tieši tagad, Jēzus Kristus Vārdā.

Un tā, mūsu galvas ir noliektas.

170 Ja šeit ir kāds, kas grib kristīties Jēzus Kristus Vārdā, grib atgriezties no grēkiem, grib meklēt kristību ar Garu, tad tur pa kreisi no manis ir atvērta istaba; sievietes pa labi. Tur būs kāds, kas dos jums norādījumus. Tur ir sagatavotas kristību drēbes, viss nepieciešamais.

171 Un tā, kamēr mēs turam mūsu galvas noliektas, nodziedāsim. “Es dzirdu manu...” Mēs ar jums tiksimies.

IZEJOT ĀRPUS NOMETNES

(Going Beyond the Camp)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1964. gada 19. jūlijā Džefersonvilā, Indiālas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 64-0719E ilgst 1 stundu un 24 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2020. gadā.